

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 2/2023

Únor 2023

Vy jste sůl země

Salinita neboli slanost určuje koncentraci minerálních látek rozpuštěných nejčastěji ve vodě nebo v půdě. Je důležitou součástí zachování „zdraví“ ekosystému. Někdy se zdá, že v našem regionálním prostoru křesťané již nejsou těmi co v minulosti. Ztratili slanost. Když mnozí v minulosti museli přinášet oběti, aby ukázali, že se ztotožňují s Ježíšovým postojem, stávali se živým příkladem Kristových slov o salinitě.

Evangelijní slova 5. neděle v mezidobí: Vy jste sůl země a světlo světa (srov. Mt 5,13-14) jsou součástí velmi významné části celého poselství Pána Ježíše

a tou je kázání na hoře. Tam jsou soustředěny hlavní normy celé jeho nauky, kterou nám předkládá jako náš Učitel. Je to něco, co bychom mohli přirovnat k programovému prohlášení, což určuje jasné nasměrování následovníků Učitele Ježíše. V řeči na hoře jsou blahoslavenství ukazující štěstí tam, kde by

ho svým přirozeným očima člověk nikdy neobjevil. Jsou v ní teze ze Starého zákona postaveny do nového vnímání jakoby prosvětlené Ježíšovým světlem. V něm se zdokonalují a zvnitřňují.

Z kázání sv. Jana Zlatoústého

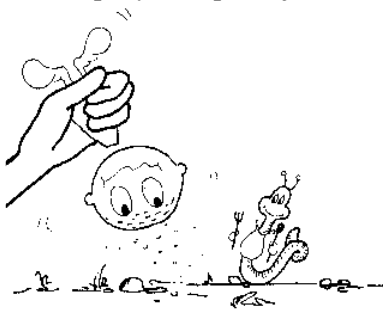
Sůl je tichá, skromná, ale přitom důležitá součást naší kuchyně pro svou chuť. Bez soli by byl náš svět ochuzený. Naše jídla by nebyla chutná. Víme, že sůl má i konzervační funkci. Bez soli by se jídlo pokazilo a rozložilo. Pán Ježíš nás vyzývá: „Vy jste sůl země“ (Mt 5, 13). Vy máte udržovat zdravou společnost. Vy máte být mými svědky, vy máte přinést chuť tomuto světu.

Svatý Jan Zlatoústý mluví takto: „Vy jste sůl země, neboť slovo se vám nesvěřuje pro váš život, ale pro celý svět. Ani vás neposílám do dvou nebo deseti či dvaceti míst. A neposílám vás k jednomu národu jako kdysi proroky, nýbrž na zem a na moře a do celého světa, který je ve velmi špatném stavu. Když totiž říká: vy jste sůl země, ukazuje, že celá lidská přirozenost je nakažena a narušena hříchem. Proto od nich vyžaduje zejména ty ctnosti, které jsou velmi potřebné a užitečné při péči o mnohé. Neboť kdo je tichý, skromný, milosrdný a spravedlivý, neomezuje dobré skutky pouze na sebe, ale stará se o to, aby tyto vynikající prameny tekly i pro užitek jiných. A zase kdo je čistého srdce, šíří klid, trpí za pravdu, zaměřuje svůj život na společné dobro.“

Sůl nad zlato

Velmi známou je pohádka Sůl nad zlato. Šlo v ní především o poukázání na to, jak se podcenil, až jako by ztratil význam soli. Královny dcery závodily v různých přirovnáních, jakou lásku mají ke svému otci. Nejmladší to vyjádřila tak, že svou lásku přirovnala k soli. Vyvolala tím velké rozpaky. Ale později se ukázala obrovská hodnota a potřeba soli. Ježíš Kristus říká: „Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.“ (Mt 5,13).

A právě zde někde se nachází nebezpečí, které může ohrožovat nás křesťany, kteří máme být ve společnosti solí. Ztracení chuti, jakési zvětrání, splynutí se společností bez přinesení účinků. Nebezpečí ztráty evangelní identity je ta chybějící slanost. Žel, v mnoha případech jsme toho svědky.

Vyhodí ji ven, aby ji lidé pošlapali

Proces sekularizace mohutně pokračuje, což má v každodenním životě za následek ztracení evangelního ducha křesťanů. To je právě to obrazné ztrácení

chuti. Tehdy, když více dbáme na vnějšek než na nitro, když nás více formují různé společenské konvence než Duch Boží. Když nám chybí odvaha zaujmout Kristův postoj a omlouváme si to potřebným taktem a jakýmsi falešným klidem (srov. Mt 10, 34). Tehdy se ztrácí nenahraditelná chuť života podle Krista a jeho následování. To, co my máme světu nabízet, se tehdy ztrácí. Tak se můžeme pomalu dostávat do stavu, že to, co nabízíme našim současníkům jako svědectví, je již bez chuti. Nechtějí to. Přichází odmítnutí a opovržení. Vyhození a pošlapání. Zlato a různé jiné drahokamy nestačily na život nejen v pohádce Sůl nad zlato. Nestačí ani lidem našich dob. Mnozí mají dostatek zlata a vysokou životní úroveň, ale to ještě nenaplňuje celého člověka. Celé jeho srdce. On touží i po jiné chuti, po evangeliu. A tady je velké poslání nás, Kristových bratrů a sester, být solí, přinášet chuť. Ukázat, jak chutná život ve spojení s Ježíšem, život podle jeho slova. Erfurtský biskup Joachim Wanke napsal, že když se lidí ptáme, na co potřebujeme Církev, většinou řeknou, že má pomáhat chudým, nemocným, ve společnosti chránit určité morální hodnoty. Napsal, že jemu je to málo. On si myslí, že Církev má ukazovat lidem cestu do nebe; že samotné Církvě má jít o lidské duše. Nejsme tady sami pro sebe. Našli jsme poklad vzácný jako sůl, který je nad zlato, a nemůžeme si jej nechat jen pro sebe.

Vy jste světlo světa

Ve velikonoční liturgii na vigílii Neděle Pánova zmrtvýchvstání máme působivý obřad, který se jmenuje liturgie světla. U kostela se udělá malá vatra, požehná

se a u ní se připravuje velikonoční svíce. Jsou na ní řecká písmena alfa a omega, letopočet i hručky kadidla připomínající rány Pána Ježíše. Tato mohutná svíce – paškál se nese dovnitř kostela, který je ponořený do tmy. Ona symbolizuje našeho Pána, který je světlem světa. A pak následuje další pěkný symbol, když se od této svíce připalují naše svíce, které pozvedáme k jejímu plameni, a tak se temný prostor rozzáří a každý se stává světlem. Vytvoří se velké množství třpytících plamínek, které ozářují naše tváře.

Poslání křesťanů je být světlem. Pán Ježíš nás k tomu vyzývá: „Vy jste světlo světa“ (Mt 5,14). Jak si své malé svíčky zapalujeme od velké velikonoční, tak přijímáme světlo do svého nitra a do svého života, kterým je sám Pán. V evangelijním podobenství jsou za moudré označeny panny jdoucí na svatbu, které si udržely světlo ve svých lampách a jen ty měly přístup do hodovního svatebního sálu, kde byl ženich (srov. Mt 25,1-13).

Motoristé jsou povinni při jízdě mít neustále osvětlená svá vozidla. Něco podobného je vyjádřeno v Ježíšově příkazu: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a oslavovali vašeho Otce, který je na nebesích“ (Mt 5, 16). Jaksi na to zapomínáme.

V Církvi uctíváme svaté. Oni jsou pro nás lampy postavené na svícen, aby svítily všem. Jejich snaha o věrnost Pánu, o jeho každodenní následování, je světlo, které ozařuje nejen Církev, ale také celý svět. V mnoha chrámech jsou vitrážová okna s podobiznami svatých. Když zasvítí slunce, tehdy světec vyniká a lépe se ukazuje jeho obraz. Podobně je tomu i v našem životě, kdy skrze nás proniká světlo Páně. Tehdy výrazně zjevujeme jeho obraz všem. Ať se nám to daří. Vždyť Ježíšův odkaz je srozumitelný i pro křesťany 21. století. A naše salinita znamená vydávat svědectví v každé době.

(podle KN)

Obnovuj si své ideály. Měj je vždy před očima a nikdy nedovol, aby vybledly. Na to, abys mohl učinit dobrá rozhodnutí, musíš vědět, kam jdeš a čeho chceš dosáhnout. Ne všechny cesty, co se zdají krásné a pohodlné, vždy vedou tam, kam chceme jít. Mravní rozhodnutí jsou svědectvím, jací jsme vlastně lidé.

*Thomas Stafford Williams
novozélandský kardinál a emeritní arcibiskup Wellingtonu*

Vydávat svědectví je naše povinnost

Všemohoucí a laskavý Bůh je součástí lidských dějin jako Stvořitel a Pán celého vesmíru. Boží zjevení se v plnosti uskutečňuje v příchodu Božího Syna, který vydává svědectví o jednotě s Otcem: „Já a Otec jsme jedno“ (Jan 10,30).

Ježíšovo svědectví o nebeském Otci je pozváním, ale také výzvou, aby křesťan v každé době prožíval autenticitu svého křesťanského povolání. Hlas Jana Křtitele může být impulsem k naplnění tohoto záměru.

Hlas znějící na poušti

Známý spisovatel Antoine de Saint-Exupéry říká: „Poušť je krásná v tom, že v sobě někde skrývá studnu.“ Studna poskytuje osvěžující vodu, která je zdro-

jem života. Vyprahnuté místo ožívá ve chvíli, kdy pocítí dotek čerstvé vody. Vyschlá země se mění na kvetoucí zahradu, ve které hýří různorodý a pestrý život. I člověk potřebuje pramen vody, která ho osvěžuje a poskytuje novou sílu

na překonávání problémů, které jsou součástí lidského života. V městě Sychar u Jakubovy studny řekl Ježíš Samaritánce: *„Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu já dám, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“* (Jan 4,13-14). Ježíš dává nový život každému, kdo projeví

touhu po obnově a naplnění života. V tom je smysl svědectví Jana Křtitele o Ježíši: *„Hle, Boží Beránek, který; snímá hřích světa“* (Jan 1, 29). Ježíš dává člověku nový život v Duchu Svatém. Osвобоjuje od každého hříchu vždy, když člověk projeví touhu po daru Boží lásky a stává se spolupracovníkem Boží milosti. Poušť lidské hříšnosti se působením Boží lásky může měnit na místo setkání s Dárcem této lásky Janův hlas na judské poušti zaznívá jako svědectví proroka, který poukazuje na pravdu přicházející na tento svět v osobě a mesiášském spásonosném poslání Ježíše Krista. Cesta spásy má začátek v prvotním obrácení a ve stálé formaci ducha, který touží po novém životě v Duchu Svatém, která představuje důležitost Janova hlasu, který vydává svědectví právě o tomto poslání Božího Beránka.

Osobní svědectví - ne silná slova, ale věrné skutky

Je důležité si uvědomit, že Janovo svědectví přichází ve chvíli, kdy se Židé z Jeruzaléma zabývají jeho projevem a snaží se o bližší identifikaci této osoby. S velkou pokorou Jan zdůrazňuje roli Mesiáše a sám zůstává v pozadí. V osobě svatého Jana Křtitele nacházíme svědka Ježíšových skutků. Člověk víry přijímající Krista do společenství svého bytí se má stejným způsobem projevat jako ten, který je schopen svědčit o Ježíšově přítomnosti ve svém osobním životě. Sám Ježíš položil důraz na věrnost slovu, které nabývá síly svědectví v konkrétním projevu jeho božského poslání. Židům, kteří neustále pochybovali o jeho poslání, řekl: *„Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci“* (Jn 10, 37-38).

Ježíšovi učedníci se stali svědky jeho skutků; proto je pozval k účasti na jeho životě. V Ježíšově řeči na hoře nacházíme výzvu: „*Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.*“ (Mt 5,16).

Apoštol svatý Petr o křesťanech mezi pohany píše: „*Ved'te mezi pohany vzorný život. Oni sice o vás mluví jako o špatných lidech, ale když budou pozorovat, že konáte dobro, budou velebit Boha v den navštívení.*“ (1 Pt 2,12). Životní poselství obsažené v těchto slovech apoštola Petra se vztahuje i na křesťany v současném světě. Aktuálnost slov je o to naléhavější, že i současný svět má svou optiku nastavenou na křesťany ne vždy jako objektivně kritickou.

Papež Celestin VI. před více než sedmi stoletími napsal Listy lidem. V jednom z nich, který nazval Dopis národu, který se jmenuje křesťanským, vyčítá: „Kdo má vinu na tom, že evangelium bylo opuštěno? Všichni mají na tom vinu, ale obzvlášť ti, kdo se jmenují a myslí si, že jsou křesťané. Na nás spočívá největší zodpovědnost; na nás, kteří se vychloubáme tím, že jsme následovníky Krista, a honosíme se, že jsme zachráněni jeho křtem vody a krve.“ Možná se někomu budou tato slova zdát jako příliš tvrdá a přehnaná, pokud jejich pravdivost chceme aplikovat na naše časy. přijmout pozvání ve společenství Církve svátostným křtem a následně zasvěcením se Kristu vyžaduje být věrným svědkem v každé době a před tváří tohoto světa vydávat svědectví pravdě, kterou jsme přijali. Je přece rozdíl číst v Písmu svatém slova Ježíšova vyznání: „*Já jsem cesta, pravda a život*“ (Jan 14,6) a zároveň v konkrétních okolnostech jít cestou, kterou kráčel Ježíš, žít pravdu, kterou je Kristus sám, a naplňovat život věrností slovu, které nás identifikuje s naším křestním povoláním. Svědectví je osobní iniciativou a vyjadřuje poznání nebo přesvědčení pravdy, kterou se člověk angažuje prožíváním Boží přítomnosti v různorodých okolnostech života.

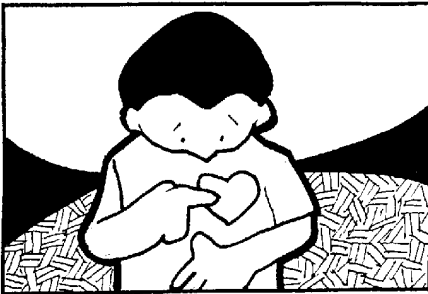

Svědectví v lásce a pravdě

Křesťan přijímá pozvání žít s Kristem v pravdě. I pro život Ježíšových následovníků v současné době je aktuální usměrnění: „*Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí*“ (Jan 8, 31-32). Kristus nemluví o vnější svobodě; dominantní je vnitřní svoboda, kdy se člověk dokáže zřeknout jakéhokoli projevu egoismu, aby byl otevřen pro

svědectví praktického života. Konkrétní skutky ve vztahu nejen k Bohu, ale i k bližnímu jsou zásadním požadavkem pro svědectví věrnosti. Papež Benedikt XVI. v encyklice *Caritas in veritate* hovoří o Ježíšově svědectví: „Láska v pravdě, jejímž svědkem se Kristus stal svým pozemským životem a především svou smrtí a zmrtvýchvstáním, je základní hybnou silou opravdového rozvoje každého člověka a celého lidstva. Každý nachází své dobro přijetím plánu, který má s ním Bůh, aby ho v plnosti uskutečnil: v tomto plánu totiž člověk nachází svou pravdu a tím, že ji přijímá, stává se svobodným“ (*Caritas in veritate*, 1). Pravdu jako naplnění identity křesťanského povolání a zároveň i svědectví je třeba neustále hledat a nacházet v realizování lásky, která poukazuje na identitu ohlašovaného slova a jeho realizaci. Svätý Otec František při předvánočním setkání ve Vatikánu se členy římské kurie 21. prosince 2015 hovořil o ctnostech. Lásku a pravdu představil jako dvě neoddelitelné ctnosti křesťanského života: „činit pravdu v lásce a žít lásku v pravdě“ (srov. Ef 4,15).

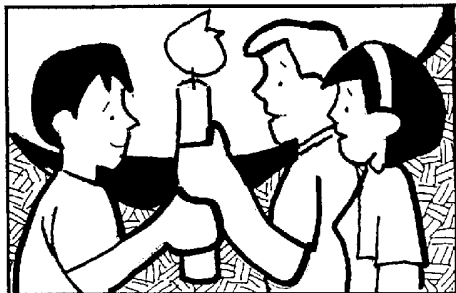
Toto spojení je vzájemné takovou mírou, že „láska bez pravdy se stává ideologií destruktivního dobráctví a pravda bez lásky se stává slepým soudcovstvím“. V tomto kontextu můžeme i my přijmout povzbuzení apoštola Jana: „*Děti moje, nemilujme jen slovem a jazykem, ale skutkem a pravdou*“ (Jan 3,18). Je to výzva ke svědectví osobního a věrného vztahu k Bohu, ze kterého pramení i samotné Boží pozvání ke svatosti života. Boží pozvání ke svatosti není autoritativním projevem Boží vůle vůči člověku, není to autoritativní a jednostranné rozhodnutí. Bůh zve, člověk ve svobodě své vůle odpovídá. Člověk vydává svědectví právě tím, že žije ve shodě s Boží vůlí.

Svědectví, které přivádí ke svatosti

Povolání ke svatosti života vyžaduje kristocentrické nasměrování, protože Ježíš Kristus jako jediný prostředník nás přivádí k prameni svatosti, kterým je Bůh sám. Ježíš nám říká, jak máme žít, a odhaluje důvod, pro který žijeme. „Bůh nás stvořil a v Ježíšovi jsme Boží děti. Pocházíme z Boží lásky. Jsme zde, abychom Boha znali, milovali a sloužili mu – abychom odhalovali, objímali a pomáhali mu v našich bližních. Ježíš nám ve svém evangeliu vysvětluje tyto pravdy a ve světle těchto pravd nám vysvětluje, co se od nás v životě očekává. Vysvětluje nám, že máme sloužit všem našim bratrům a sestrám, máme sloužit světu.“

Cesta dokonalosti se má uskutečnit v životě osobní víry jednotlivce, ale zároveň ve společenství svaté Církve. Papež Benedikt XVI. v proslovu k bohoslovcům řekl: „Svatost Církve je především objektivní svatostí samotné osoby Krista, jeho evangelia a jeho svátostí, je svatostí té moci z výsosti, která ji oživuje

a podněcuje. My musíme být svatí, aby se nevytvářelo jakési protirečení mezi znamením, kterým jsme, a skutečností, kterou chceme označovat.“ V těchto slovech papeže Benedikta XVI. nacházíme vodítko pro konkrétní způsob našeho křesťanského jednání, jehož ovocem je soulad mezi vyznávanými pravdami víry, tedy naší vírou a našimi

skutky v celém spektru postojů, ve kterých jsme konfrontováni s pravdou. Právě v tomto kontextu přijíme povzbuzení Církve: „Kdo věří v Krista, stává se Božím synem. Toto adoptování za syna ho proměňuje a umožňuje mu následovat Kristův příklad“ (KKC, 1709).

Kristus je prvním velkým svědkem Boha, je věčné Slovo Otce, které žádá, aby se uvěřilo jeho osobě. A nejen osobě, ale také jeho slovu a poslání. On sám povolává apoštoly, aby oni byli jeho svědky - „až na konec země“ (Sk 1, 8). Apoštol Jan říká: „Co jsme tedy viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství. Naše společenství je totiž s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem.“ (1 Jan 1,3). Svátý Augustin připomíná: „Bůh chtěl, aby lidé byli jeho svědky.“ Vydávat svědectví – jak o něm uvažujeme v těchto chvílích – je předávání křesťanského poselství. Uskutečňuje se slovy, skutky, každodenním životem podle výzvy samotného Krista, ale i schopností obětovat život v úctě k pravdě, kterou považujeme za hodnotu cennější než naše pohodlí, a v jistých okolnostech přesahující život. Je to pravda přijímaná se záměrem předat ji jiným lidem. Tak učinil i Ježíš. Vydal svědectví pravdě – obětoval se, abychom měli život.

(podle KN)

Svobodné a bezvýhradné darování vašeho života Kristu a bližním je asi tím nejnaléhavějším svědectvím pro společnost, ve které se zisk stal idolem.

(Jan Pavel II.)

Změna je měna, která zhodnocuje náš růst

Říká se, že ne každá změna vede k lepšímu. Naopak, mnozí tvrdí (zejména v poslední době): „Co změna, to k horšímu.“ Pochopitelně, je rozdíl ve vnímání mezi těmi, kteří změny způsobují, a těmi, kteří je přijímají.

Ti první berou na sebe zodpovědnost za případné důsledky změn, respektive ovlivňují celý trend směřování, a mohou buď uspět, nebo se zdiskreditovat, ti druhí vedou vnitřní dialog v sobě, do jaké míry se se změnami ztotožňují a zda je mohou z hlediska svědomí přijmout. Na začátku je velmi obtížné odhadnout, která stránka přetrvá. „Všechno, co člověka potká, ať už dobré nebo špatné, je třeba brát jako stupeň na cestě poznání,“ říká František Drtikol. Takže přijmout nutné změny, na které nemáme dosah, je příležitost, která může v konečném důsledku formovat náš osobnostní a duchovní růst. Podobně to vyjadřuje i známá modlitba Reinholda Niebuha: „Bože, dej mi klidnou mysl, abych přijal věci, které změnit nemůžu. Dej mi sílu, abych změnil věci, které změnit můžu. Dej mi moudrost, abych rozlišil jedno od druhého.“ Umět rozlišit - to je to podstatné! Odpověď tedy nebude jednoznačná – typu: „postavím se proti“, nebo „skloním se za každou cenu“. Existují však základní principy, při kterých lidské svědomí nesnese „ohnutí“, jiné jsou zase otázkou pružnosti a přizpůsobivosti člověka.

Kdopak je tak moudrý?

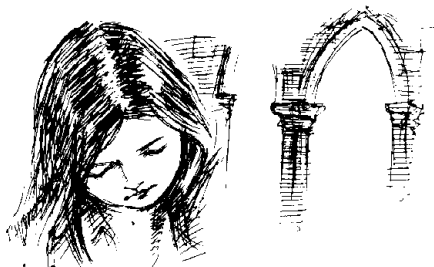
Celé téma změny se pojí ještě s jinou skutečností - ctností věrnosti. Jde o věrnost sobě a svému svědomí a přesvědčení na jedné straně a také o služební věrnost či poslušnost na druhé straně. Znamý duchovní průvodce Tomáš Kempenský ve svém *Následování Krista* mluví o poslušnosti, dokonce i té služební, jako o základní ctnosti křesťana. „Kdože je tak moudrý, aby mohl všechno důkladně vědět?“ ptá se. „Jestli si myslíš, že tvůj názor je správný, a ty se ho přece vzdáš pro Boha a následuješ jiný, budeš mít z toho větší užitek.“ Možná právě na základě jeho myšlenek, které v poslušnosti vidí až božskou vlastnost, si mnozí věřící i nevěřící vysvětlují typickou křesťanskou pasivitu.

Křesťané dneška přitom nechtějí být pasivní. Zejména proto ne, neboť v současnosti, podobně jako tomu bylo i v minulosti, se cítí utlačováni. Platí to aktuálně. Západní sekulární kultura doslova vytlačuje křesťanství na okraj, vymazává jeho zásady z kultury i morálky a křesťany ponižuje a zesměšňuje. Proto křesťan stojí před dilematem, zda se pustit do boje se stejnými zbraněmi jako jeho protivníci, neboť obrana křesťanství je oprávněná, nebo zda vzít jinou zbraň, podle sv. Pavla - krunýř spravedlnosti, štít víry, přilbu spásy a meč Božího slova.

Zdánlivá pasivita

Pasivita křesťanství pak může být jen vnější a klamavý pohled. Víme, že Ježíš během života veřejně hlásal, napravoval, varoval, napomínal, léčil, uklidňoval. To byly výsostně aktivní znaky jeho působení. Neodtáhl se od světa, nepohrdal jím a dokonce ani neposuzoval či neodsuzoval lidi. Koncentroval se pouze na špatné důsledky jejich jednání. Jeho život však paradoxně začal vypadat pasivní od chvíle, kdy přijal utrpení do plánu Boží spásy. Od toho okamžiku začal bojovat jinými zbraněmi, na které ďábel neměl odpovědi.

Mnohé radikální změny v životě prožíváme tragicky. I my potřebujeme mít své jistoty, okruh, kde „vládneme“, kde umíme předpokládat, co se stane, kde plánujeme, prorokujeme, utěšujeme se, udomácňujeme. Když se nám zhroutí stavby našich představ, zůstáváme v dlouhém tunelu smutku a beznaděje, klade si otázky o smyslu své dosavadní cesty, ale Bůh nás oslovuje právě v této situaci nejintenzivněji, aby nás zahrnul svými plány a vyzbrojil k jejich realizaci nikoli našimi, ale jeho jistotami. Přilbou spásy je důvěra v něho i v to, že on umí všechno špatné přetvořit v dobré. Pancířem spravedlnosti je Boží milosrdenství, protože vlastní spravedlnost má krátký a zkreslený zrak, štít víry nás uchrání od pesimismu a zoufalství, když se nám zdá všechno zbytečné, a meč Božího slova nám vlévá takovou moudrost, která „není z tohoto světa“.

Moc a nemoc změn

Pochopitelně, všechny tyto zbraně, když je člověk rozebírá v kontextu světské mentality síly, prestiže a diplomatické šikovnosti, se zdají jen jako vzletná slova, snivé symboly, bez ukotvení v zemi. I životy světců nám někdy připomínají

sladké romantické příběhy, v dobách dravosti a globalizace již nenapodobitelné a nepřimlouvající se vzory. Víme však, že právě jejich myšlenky přetrvaly staletí, jejich dobro se síťovitě rozšířilo do všech končin země, z jejich obětavosti čerpá kultura i civilizace dodnes.

To, co se zdálo nepřijatelné z hlediska přítomnosti, nakonec přetrvalo z dlouhodobého horizontu. Ani ty nejradikálnější změny neměly moc to změnit. Naopak, staly se zkouškami, ve kterých se osvědčila trpělivost, vytrvalost, dobrota srdce, shovívavost a pokora jako přetrvávající nadčasové hodnoty.

Příběh nadčasovosti

Obrazem takové nadčasovosti je i jedna matka, která během svého života prožila mnohé prudké změny, ale přece se nezlomila. Za komunismu ji vyhodili ze studií, když se provdala, vyhodili i jejího manžela. Později ovdověla a syn, kterého vychovala ve víře, se od náboženství zcela odklonil. Poctivý svět každodennosti se mu totiž zdál příliš jednotvárný, toužil zažít cosi neobvyklého, co mu běžný život nesliboval. Když se seznámil s první dívkou, zraněný její nevěrou, začal zraňovat i on. Brzy čekal dítě s jinou ženou, kterou si ale nevzal. Své svědomí potřeboval utišíť vztahem s další ženou, která byla neplodná, což mu vyhovovalo. Pochopitelně, matka přijímala každou z jeho partnerek. Přestože vždy vyjádřila svůj názor i bolest nad nezodpovědným jednáním svého syna, s každou se seznámila a s láskou ji uváděla do pravd víry. Nakonec se syn svatostně sezdal se svobodnou matkou, jejíž dítě přijal za své. I tohoto, i když nepokrevního vnuka přivedla k prvnímu svatému přijímání, manželku i jeho děti všemi způsoby povzbuzovala ve víře. Když se její syn po manželské krizi znovu rozvedl a začal žít s jinou ženou, prožívala nesmírnou bolest a výčitky. Přijala však svůj kříž a v naději, že syn se vrátí k víře, začala s katechezí i u této ženy. Dnes jsou z nich všichni věřící lidé, modlí se, navštěvují mše svaté a nesou si svůj bolestný rozbitý osud.

Jemná příze duchovního růstu

Z vnějšího pohledu by se zdálo, že matka nezvládla svůj úkol, protože její syn sobě i jí tak zkomplikoval život. Ale čistota srdce, dobrota, statečnost a oběť této ženy svítily jako svíce ve tmě všeho zla, které se zapletlo do složitosti

lidských vztahů. Každá změna pro ni znamenala výzvu i příležitost svědčit o Bohu a své důvěře v něho. Ona se nepřizpůsobila ve smyslu souhlasu se zlem, ale otevřela se pro všechny, kteří vstoupili do jejího života. Nikoho neodsoudila, to přenechala Pánu.

Tento dojímavý příklad pokory a poslušnosti při událostech, ve kterých při každé změně četla Boží volání, nás uvádí nejen do tajemství nadčasovosti samotného mateřství, ale i dojemné příze utkvání duchovního růstu této osoby. Matčín vztah s Bohem dozrával každou ranou, kterou dostala, a upevňoval se jako kmen staletého stromu.

Advokát dobra

Trpělivost. Křesťanství v současnosti může působit právě touto královskou ctností. Trpělivost, která je motivována láskou, umí dobře rozlišit, kde se má sklonit a přizpůsobit a kde může zůstat se vztyčenou hlavou. Ne tou vlastní, ale čerpající z pokory před Bohem. Ponižování věřících v rodině, ve společnosti, odsouvání ve veřejném životě, ve světě dává jedinečnou příležitost pro aktivní růst života v trpělivosti, jehož plody přežijí všechny změny a nakonec jediné zúrodní teritorium lidské civilizace.

V dobách změn a převratů je důležité zachovat si svůj obličej i názor do té doby, dokud se neotvoří cesta k novému poznání a chápání. V tom spočívá věrnost i upřímnost před Bohem i před sebou. Ale zároveň je třeba prosit o světlo a pochopení těch událostí, které se dějí. V průběhu takového čekání a krystalizování věcí se člověk zdokonaluje v trpělivosti, poznává své slabosti a předává se do rukou Bohu, aby mu on vysvětlil, jak se má chovat a v čem může být užitečný pro své okolí.

Neboť každý okamžik života už nyní ovlivňuje naši věčnost. Každou jiskerku dobra jednou Bůh ve své velkorysosti nechá zaskvěť k naší slávě. A doslova bude dolovat všechny okamžiky, aby je jako „advokát dobra“ předložil na naši obranu.

(podle KN)

Krise je chirurgický zásah na duši

„Život se mi jaksi rozpadá pod rukama,“ přiznal se jeden muž na pomaturitním setkání po 30 letech svým spolužákům. Vystudoval, ale v praxi nedělá, na co se připravoval. Nedařilo se mu v životě. O manželství měl také jinou představu, děti se mu všechny rozběhly po světě, dnes se cítí použitý, ale nepotřebný a už vůbec ne šťastný.

S podobnými výčitkami se setkáváme běžně mezi lidmi, manžely, ale i svobodnými. Dokonce ani kněží a řeholníci se nevyhnou otázce, jaký efekt má jejich celoživotní úsilí, nebo zda jsou plody jejich služby úměrně vynaložené energii. V lepším případě zůstávají v rovině sebeobvinění, v horším hledají viníky všude kolem. Osud jim prostě nevyšel tak, jak si to představovali. A důvody? Nejprve se je pokoušejí donekonečna rozebírat, ale po čase to vzdají. Nikam to nevede. Změt minulých událostí a odbočení již nelze rozuzlit. Možná udělali kdesi dříve chybu, ale často to bylo pod tlakem situace, které se nedalo vyhnout, lidí, kteří na měli na jejich vývoj silný vliv, vlastních názorů, které později zásadně změnili. Věci se však už nedaly vrátit zpět a poznamenaly směr jejich další cesty.

Boží okamžik

Mnozí mají chuť přestat bojovat. Každé jejich vnější úsilí totiž končí opakovaným neúspěchem, jejich vztahy produkují zranění, vlastní nezdary je přesvědčují, že promrhali vlohy, které do nich Pán vložil a které ještě donedávna tak intenzívně objevovali a rozvíjeli. Tento pocit ubohosti je pronásleduje o to více, o co ostřeji pozorují rozdíl ve svém okolí mezi sebou a osobami prožívajícími své výsluní.

Přirozeně to není jednoduché období života. A je zcela nevhodné jej jakkoliv banalizovat, nebo na druhé straně z něj udělat diagnózu zralou k vyšetření. V lidském nitru totiž nastala krize: hluboká, pravdivá, bolestivá a mnozí odborníci na duchovní život tvrdí, že účinná. Člověk ztratil svou někdejší sílu i důvěru ve vlastní jednání. Konečně může začít v něm působit Bůh! Ten, který trpělivě čekal na svůj okamžik.

Končí právo na sebe

Doposud si člověk uplatňoval právo na sebe a to často stavěl i proti právům druhých. Potřeboval se silou-mocí prosadit, udržet, na každém kroku se obával ohrožení své pozice. Ale teď, když se ukázalo, že mu život stejně „nevyšel“ podle připraveného scénáře, vzdal se běžet o závod se svou výkonnou polovinou já. Konečně pustil sám sebe. Odedávna bude kráčet nahý, osamocený a možná i na posměch, je to tvrdé procitnutí - přímo chirurgický zásah na jeho duši. Ale tento operační zákrok, neprobíhá v anestezii, ale při plném vědomí. Aktivita totiž pokračuje, jen bojiště se přesouvá zvenčí dovnitř. Teď je třeba zamířit zbraně do vlastní divize. Záškodník je ve vlastních řadách.

Lékařsky bychom to mohli přirovnat k rakovině – nádor, který je tělu cizí, ale z vlastních buněk, je třeba zlikvidovat. Léčba je tedy v jistém smyslu bojem proti sobě samému. Je očištěm, který probíhá již tady na tomto světě.

Co tím chce Bůh říct?

Současná italská myslitelka Michelina Tenaceová, bývalá blízká spolupracovnice kardinála Tomáše Špidlíka, se ve svých pracích intenzivně zabývá tématem krize. Hodnotí ji obecně, i přes všechny její neblahé důsledky, jako pozitivní fenomén. Tvrdí, že pro člověka je krize znepokojením. V každém případě bývá bolestná, neboť se během ní situace vymyká zpod vlastní kontroly. Krize má totiž za následek konec dosavadní vyrovnanosti. Podle Tenaceové však právě toto účinně přispívá k růstu člověka. „Začíná hledat nové životní zdroje, které by navodily novou harmonii. Bohužel, dopouštíme se přitom chyby,“ pokračuje. „Co nejdříve bychom totiž chtěli znovu nastolit pořádek, místo abychom zaujali postoj toho, kdo přijímá něco nového.“ Tenaceová považuje za nesprávné řešit krizi tak, že začneme hledat příčiny a viníky. „Naopak,“ říká, „správné je položit si otázku: Co znamená tato událost? Co tím chce Bůh říct?“

Krize se u člověka nevyskytuje pouze ve středním věku. Může nastat už mnohem dříve, může ji vyvolat vážný zdravotní stav, velké zklamání, smrt blízkého, zhroucení nějaké životní jistoty – materiální nebo duchovní. Náboženská konverze je vlastně také krizí, která otřásla dosavadním světonázorovým přesvědčením.

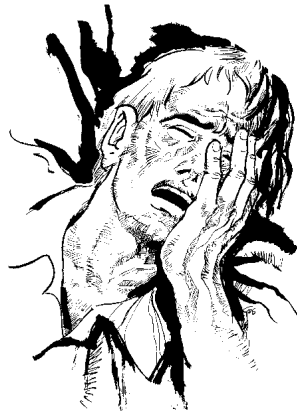

Bůh rád používá tento ostrý „skalpel“ na plastické práce na naší duši. Jen se zkusme podívat na něj něžnějším pohledem, nemusí být pro nás zdrojem zoufalství. Když někdo prožívá zkušenost, že mu věci v životě ztroskotaly, když má pocit, že stojí nad propastí vlastní nicoty a neschopnosti, možná Pán právě tehdy stojí u jeho dveří, sklání se, hledí mu do tváře a vidí na ní už nové rysy, nové parametry jeho krásy. Člověk potřebuje jen přijmout svého Tvůrce a uznat jeho „talent“.

V krizi hledáme zachránce

Slovinský jezuita, teolog a umělec Marko Ivan Rupnik, autor studie *Krása jako východisko*, říká: „Pokud si má člověk přiznat stav, ve kterém se nachází, je třeba, aby se o něm zcela přesvědčil. Musí dojít ke zjištění, ve kterém již nejsou možné žádné vidiny či iluze a ve kterém se člověk dotýká pravdy o své vlastní situaci. Rozpoznáním této pravdy se člověk ujišťuje o nemožnosti toho, aby se spasil svou vlastní silou. Cestou je otevření se Bohu, vzývání spásy a prosba o příchod Spasitele. To není pokoření, ale pokora, tedy přijetí pravdy o sobě.“

Krise nás staví do této polohy a dává nám na výběr: zda budeme ještě urputně bojovat starým způsobem, přičít se a dokazovat si, že všechno můžeme vrátit do předchozího vyrovnaného stavu, nebo přijmeme novou situaci a necháme ji působit na svou duši. Připustíme si svou nedostatečnost, omezení a vydáme se novým směrem, zcela jiným? Ne cestou zisku, ale cestou ztráty, cestou zapomínání na sebe, cestou lásky, která už nehledí na sebe. „Jedině od Boha očekávám chválu, kterou si zasloužím,“ říká učitelka Církve Terezie z Lisieux a dodává: „Ve skutečnosti jsem jen tím, co si o mně myslí Bůh.“ Před Bohem se nedá hrát na nic, cenu má jediné intenzita lásky.

Naše přirozenost se brání

Přirozenost člověka se svým egoismem brání tomuto postoji. Proto je vnitřní krize člověka tak bolestivá, ale zároveň nezbytná. Otrpějí jí do kořenů. Podobné procitnutí zažívali i velcí světci, i sami apoštolové Pavel i Petr. To období boje se sebou sama se sebou jim pak zůstalo až do konce života. Krize vyústila do chronického utrpení a kříž se stal jejich jedinou „radostí“.

„Pouze zkušenost toho, že jsme poskvěnění, že se nacházíme v noci, ve smrti a v hrobě a že jsme následně vytaženi ven, umytí a obnoveni, je zkušeností, která zůstává silnější než cokoli, co nám život ještě může připravit, tvrdí Marko Rupnik. Ale jak dále vysvětluje, je to především práce Ducha, ne vlastní úsilí. Člověk zůstává zvenčí jako pasivní. „Bez přestoupení milosrdnou láskou není očista možná. Tuto lásku si však nemůžeme dát sami, protože ona je darem Ducha Svatého.“

V době krize stojíme před rozhodnutím, před výběrem ze dvou proudů života, před mentalitou „tohoto světa“ a „onoho světa“, světa, který stojí ve stejném prostoru, ale vysvětluje ho zcela jinou logikou. Právě toto ustavičné rozhodování pro „jinou logiku“ je našim bojem o víru.

Opět o tom říkají slova Marka Rupnika: „Křesťanskou zralost nelze soudit podle formální dokonalosti života, ale podle uvědomění si, kým jsme bez Boha a kým jsme s Bohem.“

Krása je rozdrásaná tvář

Krize nás uvádí do nového poznání. Začínáme chápat, co je to pravá krása a proč Ježíš skončil na kříži. Pro Rupnika je „základem krásy rozdrásaný obličej, mučené tělo, rány a otevřený bok“. Celý obsah víry i s teologií kříže se nám najednou jeví konzistentní. Boží „nelogika“ se stává harmonickým celkem, do kterého zapadá každý článek. Marko Rupnik tvrdí, že i pro svět se tato logika nakonec stává překvapením. „Cesta krásy pracuje a tvoří. Výsledek krásy se nakonec stává překvapením i pro samu světskou mentalitu.“

Toto je pozitivní chápání každé i té největší krize, kterou zažívá člověk. Bůh si nás skrze ni vede k sobě. Je třeba se jím jen nechat pozvolně unášet...

*
* * * *
*

Dej se Bohem proměnit

Lidi v první polovině života nikdo nepřipravuje na to, co je očekává v druhé polovině. Máme školy pro mládež, ale ne pro starší, které by je vychovávaly,

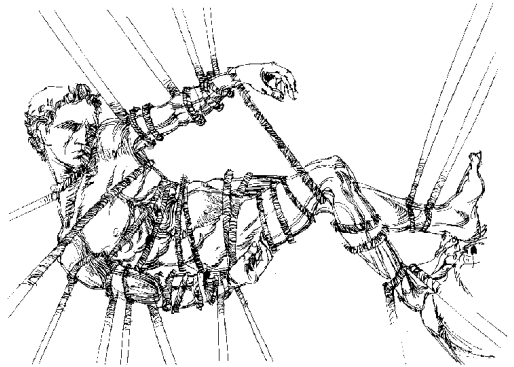
aby obstáli ve druhé části svého života, aby objevili její tajemství. Od věků byla takovými školami náboženství. Ta zasvěcovala člověka do tohoto umění, neboť ho vyváděla přes seberealizaci ve světě do té sféry, kde se už člověk stává skutečně člověkem... Úkolem druhé poloviny života je duchovní znovuzrození – dát se proměnit Bohem. Jedná se o roli plnou nebezpečí, ale i zaslíbení. Nevyžadují si ani tak psychologické poznatky, jako spíše to, co označujeme slovem zbožnost, ochota obrátit se dovnitř, abychom slyšeli Boha, který je v nás.

*Anselm Grün OSB
(podle KN)*

SOS! Jak pomoci člověku v depresi?

Stále více lidí trpí depresemi a je stále pravděpodobnější, že se i my s takovým člověkem setkáme – pokud jím sami nejsme.

Dnes už deprese, úzkosti, sebevraždy nejsou tabu, mluví se o nich a je i pravda, že je prožívá stále více lidí. Nemluvíme o „depce“, depresivní náladě, kterou čas od času zažívá každý - přechodné stavy smutku, znechucení, únavy, vyčerpání - to je normální. Chceme se věnovat klinické depresi, která je onemocněním. Mnozí se shodují v tom, že je mnohem těžší snášet psychickou bolest než fyzickou. Pater Józef Augustyn napsal: „těžká nemoc, která paralyzuje člověka, svalí ho na zem.“ Jean Vanier nazývá depresivní osobu jako „postiženou vyčerpáním“ a depresi jako „nemoc z vyčerpání energie“.

Jak poznat, že něco není v pořádku?

Zjednodušeně tvrdit, že deprese je jen nedostatkem víry, a že bys měl začít žít více svůj náboženský život a deprese pomine, je velmi troufalé. Pokud se mám

špatně proto, že se něco stalo, je to přirozené. Pokud žádný důvod nemám, a přesto se cítím jako přejetý tankem a neschopný života, zde nastává problém.

Bůh léčí také prostřednictvím lékařů, odborníků, které nám posílá, aby nám pomohli. Vyhledání odborníka v případě dlouhotrvající a/nebo těžké deprese je nevyhnutelné. Tak jak vyhledáme lékaře, když máme například žaludeční problémy, a nevysvětlujeme si to jako nedostatek víry.

Deprese má různé příčiny, spouštěče. Klinická deprese může být klasifikována tehdy, když je po dobu dvou týdnů nepřetržitě přítomno alespoň pět z těchto příznaků: depresivní nálada (smutek, pláč, pocit prázdnoty, u teenagerů spíš podrážděná nálada); ztráta zájmu o to, co člověka předtím těšilo; nechut' nebo zvýšená chuť k jídlu; spavost nebo nespavost; chorobný neklid či zpomalení; únava a ztráta energie; snížené sebevědomí či nadměrné sebeobviňování, nereálný pocit viny; snížená schopnost myslet, koncentrovat se a činit rozhodnutí; opakované myšlenky na sebevraždu. Přítomny mohou být i různé tělesné potíže, člověk je pesimistický, má pocit selhání, nenávisť vůči sobě, je nerozhodný a nejednou nedbá o upravenost svého zevnějšku. Pokud jde o reakci na například smrt blízkého člověka, symptomy musí trvat více než dva měsíce.

Smutek nad ztrátou (například smrt blízkého) a deprese mohou vypadat podobně, mít podobné příznaky. Symptomy žalu však postupem času slábnou (i když to může trvat měsíce či roky), zatímco depresivní symptomy narůstají, zhoršují se, až člověk není schopen pokračovat normálně ve svém životě. Ale i smutek může někdy přejít do deprese.

Jak pomoci a neuškodit?

Není cílem tohoto článku hodnotit, proč tomu tak je, hledat příčiny, ale spíše dát malý návod na to, jak pomoci, když náš blízký prožívá něco z těchto těžkých věcí a my mu chceme efektivně pomoci a neuškodit. Chceme se zaměřit obzvláště na deprese a sebevraždy - které jsou příznakem deprese.

Někdy je to medicínský problém a je potřebná psycho-terapie, léky. Ale deprese není jen psychiatrický problém, ale zasahuje i naše tělo a ducha. Anselm Grün říká, že pokud při depresi nebudou léčeny všechny tři složky - psychická, fyzická, duchovní - léčba nikdy nebude úspěšná.

Není třeba depresi moralizovat a spiritualizovat, ale

přesto je to prostor pro Pána (ostatně jako všechno). Obzvlášť důležitý je blízký přítel, který je skutečným darem od Boha. Levné rady o tom, jak se má těšit z krásy přírody či jiných radostí života nejsou příliš šťastné, protože ten, kdo trpí depresí, se právě kvůli své nemoci nedokáže z ničeho skutečně radovat, byť by chtěl.

Grün píše, že „deprese je pozvání, abychom vykročili sami ze sebe“. Zároveň ji vnímá jako něco, pod čím padají všechny masky, aby se mohl zrodit nový člověk. Ve své knize *Deprese jako šance* zdůrazňuje, že depresi nelze považovat za čistě biologickou nebo psychologickou záležitost, ale že má vždy i duchovní rozměr. „Deprese je asi jedna z největších výzev pro naši víru. Očišťuje obraz, který máme o sobě a o Bohu,“ pokračuje, že je podstatné kráčet k Bohu přímo přes svou depresi. Za její vlastní smysl považuje to, že se člověk zlomí a otevře pro Boha.

Dále Grün píše: „Depresivní člověk potřebuje průvodce, který s ním jde jeho cestou, neutíká před jeho smutkem, nic mu nevyčítá a bere ho s jeho smutkem vážně. Takové rady jako ‚Vzchop se! Vždyť je na světě tolik krásných věcí!‘ depresivního člověka pouze zraňují. Depresivní člověk potřebuje někoho, kdo s ním vstoupí do jeho noci, kdo se nebojí temnoty jeho srdce.“, bojuje za něj v jeho zápase.

Deset rad, jak pomoci člověku v depresi/se sebevražedními myšlenkami

1. Nenechat ho samotného, i když bude chtít být sám. Tehdy je nebezpečný sám pro sebe a jen se víc uzavře.
2. Nepoužívat fráze typu: „Vzchop se!“, „Vžyt' se už usměj!“, „Co zase řešíš“, „Hlavu vzhůru!“, „Neboj se, to přejde, nic se neděje.“ Jen tím zraňujete a on se pak obviňuje, že to není schopen překonat.
3. Stačí být u něj, dát mu pocítit svou lásku, velký význam má také dotek, objetí, blízkost.
4. Nenutit ho do činností, které rázně odmítá, ale zkusit najít něco, do čeho ho nenásilně zapojíte.
5. Pro člověka v depresi je často velmi obtížné a nepříjemné být v širší společnosti lidí, když je mu těžko, nejlepší je okruh jednoho až tří lidí.
6. Snažit se ho pochopit, vcítit se, ale nebagatelizovat jeho problém. I když nebude chtít komunikovat, dopřát mu čas, aby se mohl otevřít.
7. Dopřejte mu dostatek času na odpočinek.
8. Donuťte ho něco sníst, i když to odmítá.

9. Buďte posluchačem, oporou, nabídněte své rameno, aby se mohl vyplakat.
10. Pokud vnímáte, že situace je vážná a je pro sebe nebezpečný (obzvláště co se týče sebeublížení), nebát se vyhledat odbornou pomoc, je to nutné.

NEVYHNUTNÝ BONUS: Modlete se za něj, bojujte za něj před Pánem. Je to důležité a moc mu tím pomůžete! +

(podle Slovo+)

Je (pro mě) život opravdu dar?

Jen v internetové psychologické poradně IPéčko zachránili za rok 532 mladých lidí od rozhodnutí vzít si život, přes dva tisíce psalo do poradny, že chce umřít. Zažili jsme dobrovolnou smrt nadějně herečky s výborným rodinným zázemím, stejně fotbalisty. Ani od jednoho to nikdo nečekal. Kolik takových je? A kolika můžu pomoci?

Jak se to dá? Především tím, jak vnímám svůj život. Pokud je pro mě nejvzácnějším darem, vnáším tak radost žít pro sebe i pro jiné. Možná to není úplná haluz - navzdory debatám na sociálních sítích -, že se tak velmi mluví o účtě k životu. A to nejen k nenarozenému nebo tomu, který zápasí o poslední důstojný nádech, ale každému. Jak to vidíš/žiješ ty, můžeš zjistit sám.

Výkon

Zaklínadlo nejen mnoha zaměstnavatelů. Podle tohoto vyjádření je člověk tím

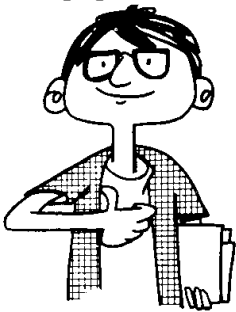
lepší, jeho existence je tím smysluplnější, čím vyšší výkon podá, čím více práce odvede. Život se začíná měřit tím, co po mně viditelně zůstává a dá se spočítat (a pak zaplatit). Tento zlozvyk si však mnozí neseme ze svých původních rodin: kdo nepracoval od úsvitu do soumraku, nejprve v práci, pak doma, byl „neužitečný“. Problém nastává v okamžiku, kdy není co dělat nebo momentálně či déle nemohu dělat - protože najednou se člověk cítí nepotřebný, a tedy jeho život nesmyslný. Soustavnou prací přicházím o zázemí a vztahy, které najednou stojí jen na tom,

zda vydělám či udělám. Tlak na výkon je jak ve společnosti, tak ve vztazích. Ale: člověk není stroj, bez respektování jeho osobnosti a jejích potřeb, v zahlcení prací se ničí jeho nitro, jeho duše, ale i tělo, které přestává moct.

Vnímám svou hodnotu i v tom, že mám stanovenou hranici, odkud pokud s prací? Má práce a výkon v mém žebříčku hodnot přesné (a ne první) místo? Víím, co má před ní přednost u mě i u jiných a umím to podpořit a obhájit?

Úspěch

Roste nám „tlačítková“ generace, která všechno „umí“ udělat na jeden klik. Je problém naučit se prohrávat, umět z neúspěchu vytěžít a posunout se. Neúspěch se nepřipouští, ale úspěch je povinnou položkou v hodnocení smyslu života.

„Špatná“ je už i oprávněná kritika, která dokáže položit jedince zvyklého všechno mít hned a dokonalé. Svě dělá i „hecování“ a normy kladené sebou či jinými: Toto musíš dát! Úspěch je navíc očekávaným důsledkem výkonu bez kontroly a hranic: a pokud nepřichází, zklamání a ztráta smyslu života jsou mnohem silnější. K čemu pak žít?

Co je tedy přiměřený úspěch, který dává životu smysl a radost? To, co posouvá mě i ty kolem mě osobnostně dál, čímž se stávám lepším člověkem - i když možná nemám zato poplácání od ředitele nebo ocenění od prezidenta. Nedělat věci kvůli tomu, že za ně něco sklídím - ale pro dobro, které se mnou a s jinými dělají. Vážít si malých věcí: to, že se mohu ráno vzbudit, dýchat, jíst, cestovat bez obav z násilí a války...mít dobrou rodinu, pevné vztahy, být spokojen se sebou samým. Skutečný úspěch předpokládá pokoru a vděčnost. Mám ji? Cení si jí i u druhých?

Zdraví

Je často první, co si přeji pro sebe i jiné. Je to dobrý dar – ale je skutečně jediným předpokladem úcty k životu a jeho dobrého smyslu? Znamená to, že člověk, který má jakoukoli nemoc, žije nesmyslný, nepotřebný, nikoho neobohacující život, který by měl sám ukončit (nebo mu k tomu má někdo dopomoci)? Pokud bychom se ptali lékařů, asi bychom nenašli absolutně zdravého člověka. A možná nám k ujištění, že jediné zdraví rovná se cenný a hodnotný život, stačí pohled na Stephena Hawkinse. Připoutaný na vozík, se simulátorem řeči, ale sebevědomý, šťastný, geniální a užitečný. Nebo - pokud nechci jít tak daleko: Něco navíc (<https://vimeo.com/ondemand/nieco-naviac>) dá jeden chromozom navíc.

A to nejen pro toho, kdo ho vlastní - ale i těm, kteří jsou kolem něj . K tomu, aby byl člověk výjimečný (<https://www.youtube.com/watch?v=3vJyad-klEkw>) stačí i jiné nadělení, které neumí zjistit ani prenatalní testy. Příběhů je dost. Jsem

slepý, nebo mám oči malého prince? Má se hodnota mého života a života jiných skutečně (!) odvíjet pouze od dokonalého zdravotního stavu? Je člověk s nemocí schopen přinést něco dobrého, nebo je opravdu jen balvanem pro jiné, pro jejich štěstí a zátěž pro rozpočet státu?

To jsou vážné otázky. Jsem méně člověkem hodným žití, když onemocním? Je méně člověkem, schopným se dávat, můj dědeček, který dostane Alzheimeru? Nebo můj kolega, náhlý onkologický pacient? Všichni nebo nikdo. Od početí po přirozenou smrt. Je zdraví absolutním lakmusovým papírkem hodnoty života pro mě a jiné? Nebo uznávám, že je prostorem pro větší darovanou a přijímající lásku (tedy pro růst... tedy pro úspěch...)?

Krása

Pokud by ji nepovažovali (tisíciletí) za důležitou, nebylo by dnes tolik lifestylových časopisů, módních trendů, stylů přesně „in“, fit center, prodejen s bio

a raw produkty, šminek, kosmetických salonů i klinik pro vylepšování. A hlavně: nebylo by kolem takové šílenství, který postihuje už i muže. Co je tedy krása? Má měřítka? Normy? Je pouze vnější? Na čem závisí?

Neboť jedna věc je být pěkně upraven a vědom si své důstojnosti. Druhá věc je podlehnout kultu těla. Jedna věc je budovat krásu zevnitř, tím, jak rostu v lepšího člověka (což se nejen podle pohádek projeví i navenek). Druhá věc je zaměřit se pouze na „obal“. Která je pro mě ta pravá? Ta, která odráží Boha? Nebo ta „prášková“, která stále musí něco na těle zdokonalovat do extrému a vybičování?

Přijetí

Jan Werich byl moudrý a vtipný člověk, že? Jeho nehynoucí výrok známe: „Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v řadě případů je.“ Přijmout sebe takového, jaký jsem, a jiných takových, jací jsou, je tím nejlepším vyznamenáním životu. Přijmout se proto, že jsem, a jiné, že jsou. Ne pro to, co

mají, kde jsou zaměstnání, v jaké jsou politické straně, kolik vydělávají či kolik mají dětí. Mít se zdravě rád, se vším dobrým i špatným co ve mně je, znamená věřit Bohu, že se nespletl, když mě takto udělal - a ví, co tím sleduje ve mně i v druhých! Potom zde patří povzbuzení, pochvala, blízkost, vnímavost, slyšení, empatie, dobré slovo, čas pro sebe i druhé...

*Jak mi to jde, přijmout druhé i sebe, mít se rád i je?
Oslavuji a jsem vděčný za život ve mně a kolem mě?*

Pět důležitých oblastí, pro které píší mladí do poradny. Pokud je žiji správně, ani mně ani jiným kolem nehrozí akutní zkrat v radosti a vděčnosti za právě takový život, jaký mám(e).

(podle Slovo+)

Nesoustředím se na modlitbu

Pokud se někdo s touto potíží nesetkal, asi se nikdy nemodlil. Mozek zpracovává takové množství podnětů, že není možné, abychom jím nebyli vyrušováni.

Netřeba to vzdávat. Pokud si tento fakt uvědomíme a přijmeme, je to první krok ke změně. Důležité je nepřestat zkoušet. V podstatě je to něco, co hraje zlému do karet. On velmi chce, abychom s Bohem vůbec nekomunikovali. Mnohem horší, než modlit se špatně, je nemodlit se vůbec.

Dá se říci, že neexistuje špatná modlitba. Modlitbě se však musíme učit. Je to jako řízení. Řídit auto se naučíme jen řízením. Postupně vyladujeme nedostatky a nacházíme si svůj styl. Co s tím, když nám stále vbíhají do cesty vlastní myšlenky a ruší nás? Na začátek stačí vrátit se zpět k tomu, že se modlím a soustředím na Boha. I řidič se musí soustředit zejména na cestu, po které jede.

Kdyby věnoval pozornost každé maličkosti, která ho rozruší, nikam by nedojel a navíc by nemusel dopadnout právě nejlépe.

Představme si situaci: večerní modlitba. Přezehnání se, Otče náš... Najednou se nacytáme u toho, že přemýšlíme nad něčím úplně jiným. Co teď? Možností je více. Jednou z nich je návrat k tomu, co zrovna dělám. Řeknu si, že teď jsem zde pro Boha a Bůh pro mě. Vědomě se vracím k modlitbě. Někteří doporučují uvědomovat si svůj dech, který je stále přítomen. Nebo si vytvořit modlitební místo či koutek, ve kterém nám všechno připomene, proč jsme tady. Možná to bude třeba zopakovat několikrát, ale takto se buduje návyk. Nikdo neřekl, že je to snadné.

I to, že nám pořád dokola běhá v mysli nějaká věc, lze řešit různě. Pokud jde o nákupní seznam, mohu si ho napsat. Případně i tehdy, pokud se bojím, abych nezapomněl na něco, co mě právě napadlo. Zapišu si to a vědomě se opět postavím před Boha. Je třeba zvážit, zda právě o této věci, která mě nonstop vyrušuje, nemám v modlitbě prosit. Někdy k nám může i takto promluvit Duch Svátý. Stačí krátká modlitba: Pane, pomoz mi rozlišit, co mám s tím nyní udělat. Pokud setrváváme v modlitbě pravidelný čas, některé věci nám už budou po čase známy. Sami vytušíme, jestli je třeba si je jen zapsat, nebo je zahrnout do probíhající modlitby, či vůbec neřešit.

Kdo se modlí, zná ten pocit zoufalství z toho, že se po modlitbě cítí tak, jako by se ani nemodlil. Nebo to nešlo. Ale každý rozhovor s Bohem již modlitbou je. Zda ji vnímáme jako úspěšnou, nebo ne. Jelikož se jedná o dialog, je zapotřebí i prostor k naslouchání. Pokud slyšíme pouze sebe, modlitba nemůže být úplná. Věnujme dostatečný čas tomu, abychom se nejprve naučili utišit sebe. Potom snadněji uslyšíme, jak k nám mluví Bůh. Pokud víme, že máme problém se soustředěností (a to máme asi všichni), je dobré již v samotném úvodu modlitby předat tento problém Bohu a poprosit ho o vedení. On na nic jiného nečeká. Učit se soustředěnosti na přítomný okamžik se nemusíme jen v modlitbě. Trénovat můžeme všelijak. Při usínání, procházení se, vaření... Den nabízí spoustu možností. Trénink dělá mistra, a pokud si to budeme zkoušet při běžných činnostech, půjde nám to snáz i při modlitbě.

(podle Slovo)

Nemocní touží po Eucharistii

Jsou situace, ve kterých se člověk velmi touží posílit svátostným pokrmem, ale z vážného zdravotního důvodu nemůže jít na mši svatou.

Může laik nosit svaté přijímání nemocnému? Co musí splňovat? Je stanoven postup, jak o to požádat?

Milan

Již od třetího století se rozvíjí hierarchie služeb v Církvi, ve které vedle biskupů, kněží a diakonů existovali i ostiáři, exorcisté, lektori a akolyté, kteří plnili různé úkoly. Obecně můžeme říci, že byli pomocníky biskupa či kněze při bohoslužbách. Vedle diakonů to byli právě akolyté, kteří přinášeli Eucharistii nepřítomným na slavení, zvláště vyznavačům, kteří byli pro víru v Krista ve vězení, jak to dosvědčuje i starobylý kult mučedníka svatého Tarzicia. Podle tradice zemřel mučednickou smrtí 15. srpna 257 v Římě

právě tehdy, když nesl Eucharistii. Samozřejmě, Církev měla vždy v mimořádné pozornosti i nemocné, kteří se stejně nemohli zúčastnit slavení, a proto se právem předpokládá, že Eucharistie byla přinášena i jim. Nakonec, právě potřeba svatého přijímání nemocných kdykoli během dne dala podnět k uchování Eucharistie mimo mši svatou, tedy ke vzniku svatostánek v našich kostelech. V liturgické knize Pomazání nemocných a pastorační péče o ně je svatému přijímání nemocných věnována první kapitola, ve které můžeme najít tato slova: „Všichni věřící mají účast na péči a lásce Krista a Církve vůči nemocným. Proto podle svého postavení mají mít o ně starost, mají je navštěvovat, posilovat v Pánu a bratrsky jim pomáhat v jejich potřebách“ (č. 42). Tedy nejen kněží, ale všichni věřící mají mít starost o nemocné.

Praktická pomoc kněžím ze strany laiků v péči o nemocné se samozřejmě může naplňovat i v rozdávaní svatého přijímání. Tehdy mluvíme o mimořádných vysluhovateli svatého přijímání. Ti mohou být diecézním biskupem, vyžadují-li to důvody opravdové potřeby, pověření k vysluhování svatého přijímání buď na konkrétní případ (ad actum), nebo dočasně (ad tempus), nebo natrvalo (in modo

stabilí). A svaté přijímání mohou vysluhovat nejen nemocným v domech, ale také v kostele při mši svaté. K této službě je třeba doporučení místního faráře, který v žádosti biskupovi uvede i důvody, pro které má být nevysvěcený věřící k této službě pověřen. Například velký počet věřících při mších svatých, potřeba pastorační péče nemocných v nemocnici nebo domově sociálních služeb, ale i ve farnosti. Případně starší věk kněze, jeho nemoc a podobně.

Natrvalo, liturgickým obřadem, může být na tuto službu pověřen jen dospělý muž, tehdy mluvíme o akolytovi; dočasně i žena. Mimořádný vysluhovatel svatého přijímání, protože přichází do úzkého kontaktu s Eucharistií, by měl vynikat bezúhonností a zbožností. Měl by projít přiměřenou formací, jak duchovní, tak liturgickou. V prostředí farnosti by měl být akceptován společenstvím věřících.

Máte-li o takovou službu zájem, kontaktujte svého pána faráře, který vám objasní, zda ve farnosti taková potřeba je, případně za jakých podmínek je možné stát se jeho pomocníkem ve službě vysluhování svatého přijímání.

(podle KN)

Žpovědi a rozhřešením se plně smiřujeme s Bohem

Proč v některých zemích nepraktizují svátost smíření před přijetím Oltářní svátosti? Kdy je možná výjimka od vyznání hříchů? Odpovídá církevní právník Jan Duda.

Můj vnuk žije v Holandsku, mluví holandsky a slovensky. Dcera ho přihlásila k prvnímu svatému přijímání do holandského kostela. Tam jí řekli, že před svatým přijímáním se nezpovídá. A proč? Také v Německu a Rakousku lidé nechodí ke svaté žpovědi a jdou ke svatému přijímání. Prosím o vysvětlení.

Marie

Vážená paní Marie, o tom, že v některých zemích se nezpovídá a věřící přistupují ke svatému přijímání, se ví a je to všeobecně známo. Proč je tomu tak

a kdo za takovou praxi nese odpovědnost, si netroufám říct. Jsem přesvědčen, že v této věci má spíš smysl poukázat na správnou katolickou nauku.

Nejprve vymezím obsah vaší otázky třemi poznámkami. Za prvé: Existuje několik forem pokání, kterými může člověk napomoci odpuštění svých hříchů, jako jsou půst, modlitba, almužna (srov. Tob 12, 8), dobročinná láska, která „zakrývá množství hříchů“ (srov 1 Pt 4,8), péče o spásu bližního a jiné, přesněji je jmenuje Katechismus Katolické církve v bodech 1434-1439. Svátost smíření tedy není jedinou formou pokání k odpuštění hříchů. Za druhé: Za prostředky úplného očištění a nabytí Boží milosti se považuje křest a mučednictví (KKC, 1434). Třetí: Podle svaté Kateřiny Sienské (1347-1370), protože hřešíme i po přijetí křtu, „Boží láska nám zanechala jakoby nepřetržitý křest, který člověk přijímá s poníženým srdcem a zpovědí, když vyznává své hříchy Božímu služebníkovi, který má klíče od (Kristovy) krve. Touto krví kněz myje tvář duše v momentě rozhřešení. Ale když není možné přistoupit ke svaté zpovědi, stačí lítost srdce... ale pokud můžeme, máme se zpovídat...“ (Dialogy s Boží prozřetelností, 75).

Mluvíme tedy o svátosti smíření, ne o jiných formách pokání k odpuštění hříchů. A platí, že individuální zpověď (vyznání hříchů) a rozhřešení přijaté od kněze je jediným řádným způsobem, kterým se věřící smíruje s Bohem a s Církví (kán. 960). Pod pojmem „individuální zpověď“ je třeba rozumět, že kajcník jednotlivě (individuálně a sám, ne společně s jinými) vyzná s lítostí všechny těžké hříchy, kterých si je vědom (integrálnost zpovědi) (kán. 988), a následně mu kněz udělí rozhřešení.

Může však nastat situace, že vyznání hříchů nebude možné z objektivních nebo ze subjektivních důvodů. Proto autoři neradi mluví o „výjimečných způsobech“ svátosti smíření, ale raději o „výjimkách“ od vyznání hříchů. Tyto výjimky jsou dvě: (1) fyzická nemožnost hříchy vyznat; (2) morální nemožnost (kán. 960). Jako příklad fyzické nemožnosti vyznat hříchy se může zmínit nebezpečné zranění při dopravní nehodě a nedostatek času na vyznání hříchů nebo bombardování, zemětřesení, nemocí způsobené nesrozumitelné mluvení a podobně (Arrieta, 642). Jako příklad morální nemožnosti vyznat těžké hříchy se uvádí situace, kdy není možné dosáhnout přiměřeného soukromí pro vyznání hříchů

a došlo by ke skandálu nebo poškození dobrého jména a podobně (Chiappetta, 99).

Další autoři neuvádějí konkrétně příklady fyzické nebo morální nemožnosti hříchy vyznat, ale spojují to s podmínkami, které jsou uvedeny v kán. 961: (1) nastane-li situace nebezpečí smrti; (2) velká nezbytnost zapříčiněná nedostatkem zpovědníků a velkým množstvím kajících, kteří by dlouhou dobu zůstali bez svátostného rozhřešení bez vlastní viny; (3) určit situace pro svátostné rozhřešení bez předběžné individuální zpovědi má diecézní biskup v součinnosti s ostatními biskupy konference biskupů (Montan, 120).

Jistě, realizace stanovených kritérií leží na svědomí biskupa a kněze (zpovědníka), který svátost smíření vysluhuje.

Často se setkáváme s otázkou, zda svátostné rozhřešení bez předchozí individuální zpovědi je platné. Přijímá-li kající rozhřešení s lítostí a s úmyslem (předsevzetím), že bude-li to možné, co nejdříve přistoupí ke zpovědi a vyzná své hříchy, přijímá rozhřešení platně (kán. 962, § 1). Život je však složitý a mohou nastat různé situace. Proto i když nejvyšší církevní zákonodárce vyžaduje, aby příští svátost smíření byla přijata kompletně (zpověď, lítost, rozhřešení, zadostiučinění), může znovu z objektivních nebo subjektivních příčin nastat situace/příčina, že se ukáže potřeba přijmout rozhřešení bez předchozí zpovědi (kan. 963).

Jak je vidět, Církev učí a naléhá, že jedinou a řádnou formou svátostí smíření je rozhřešení po předchozím a s lítostí spojeném individuálním vyznáním hříchů. Nechybí však příklady, kdy se učení Církve o vysluhování svátostí smíření zneužívalo a papeži připomínali biskupům, aby praxi ve svých zemích uváděli do souladu s učením Církve.

(podle KN)

SEDM HLAVNÍCH HŘÍCHŮ

Lakomství – kořen každého zla

Svatý František Saleský říká, že „lakomství, pro které s chamtivostí toužíme po pokladech země, se stává kořenem všeho zla“. Lakomství a nenasytost jsou

kořenem mnoha zel: smutku, agresivity, žárlivosti, závisti, hněvu, nenávisti, úzkosti až stavu deprese.

Vlastnit peníze nebo materiální věci není nic špatného, ale špatným se stává tehdy, určuje-li vztah k nim citová navázanost – bláznivá chamtivost po nahromadění a užívání takových dober.

Svatý František nežádal Filoteu zřeknout se materiálních dober, které čestně získala, ale povzbuzoval ji k vnitřní odpoutanosti, aby se její srdce stalo zcela otevřeným pro nebeské věci a aby se neutopilo v pozemském zlatě a blátě. Povzbuzuje netrápit se pro ztrátu nějakých pozemských dober, neboť jediné dobro, po kterém máme toužit, je nebeské království: „Kdybys utratila některé statky a velmi by tě bolelo srdce za nimi, bylo by to znamením, že je miluješ. Nic tak neprozradí naši lásku ke ztracené věci jako bol a zármutek nad její ztrátou. Nikdy si nežádej

věci, které nemáš, plnou vědomou žádostí. Ať nepřiroste tvé srdce k věcem, které máš.“ Není větší chudoby, než když srdce člověka ovládá lakomství. František tvrdě odmítá „tvrdost srdce“ těch, kteří se navážou na bohatství, neboť lakota vede k falešnosti a nespravedlnosti všeho druhu. Je přesvědčen, že lichva a využívání chudých činí tuto neřest zvláště neakceptovatelnou a ohavnou. „Lakomství nepřináší radost nikomu ani lakomci,“ tvrdí František Saleský.

Lakota je vždy nerozumná a nelidská. Existují lidé, kteří neminou nic ani pro sebe ani pro své drahé. Upřednostňují žít v bídě a utratit jen to nejpotřebnější místo toho, aby dopřáli důstojný život sobě a své rodině. Rozhazovač nebo hýřivec si myslí, že peníze vyřeší všechny problémy, a tak nemá problém je rozhazovat. Neovládá se a nekontroluje v jejich užívání, právě naopak: utrací je podle libosti a fantazie v dané chvíli, aniž by si dělal starosti, zda má zaplacené dluhy, nebo nezbytné poplatky v rodině.

Existuje ještě třetí způsob lakomství, který je velmi rozšířen, často i mezi nábožnými dušemi. Je možné potkat i osoby lakomé a egoistické ve své ochotě dát k dispozici své talenty a volný čas. Podnikatel řekne, že „čas jsou peníze“, ale pro křesťana platí: „Čas je štěstí a láska!“ Čas je totiž ten překrásný výtvar Pána Boha, který umožňuje člověku rozvíjet svou vlastní schopnost milovat,

respektujíc druhého, a darovat se mu. Ponechat si své vlastní talenty a nedat k dispozici druhým svůj volný čas, uzavírat se do svého egoismu je čisté lakomství. Naopak, umět se darovat druhým s velkodušností, bez očekávání odplaty, nezištně, je skutek lásky a skutečná křesťanská láska. „Lakomec,“ dodává František Saleský „si dělá ze svého zlata a stříbra svého boha.“ Odvrátit se od Boha znamená nahradit ho falešnými bohatstvími, ze kterých si člověk udělá idoly. Vedený chamtivostí a touhou po penězích lakomec nechce uznat, že jeho materiální dobra patří Bohu a že jemu byly svěřeny jen jako prostředek, ne jako cíl.

Lék na to, jak vyléčit lakotu a chamtivost, je cvičit se v opačné ctnosti, kterou je skromnost, velkodušnost, odpoutanost od materiálních věcí a schopnost umět se podělit. Taková otevřenost srdce se nesoustřeďuje výlučně na sebe, ale dívá se na dobro ostatních. Být velkodušný znamená jednoduše milovat a jednat s následky. Neznamená to spokojit se s minimem, abych neměl výčitky svědomí, ale jednat jako svobodný člověk, který překoná strach z egoismu a vlastních zájmů a zároveň se cítí solidární se světem, který ho obklopuje. Velkodušní lidé jednají s radostí a postupně se naučí ovládat své vášně a touhy a těšit se skutečné svobodě srdce. Naučme se i my požívat rozumné věci, které nám byly Bohem svěřeny, neboť jak říká František: „Komu nestačí dostatečné, nebude mu nikdy stačit nic.“

(podle Don Bosco dnes)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

V biblických dobách představovalo jméno povahu nebo osud jeho nositele a sám Bůh mu přikládal význam, když při stvoření pojmenoval svá díla a když

pověřil Adama, aby dal jméno každému zvířeti, které pro něj stvořil. Účast na spolustvořitelském Božím díle dává i dnes rodičům výsadu nazvat své dítě jménem, které mu přinese ochranu patrona a bude mít v jeho životě význam. V následujících řádcích vám přinášíme na pokračování seznam ženských biblických jmen, která jsou součástí našeho kalendáře a jejichž spjatost s Biblií si možná už nejednou ani neuvědomujeme. Jejich nositelky však mohou čerpat sílu z příběhů svých patronek či alespoň poznat jejich etymologii.

7. únor – Veronika (Verona, Nika): Přestože Veronika se nikde v Písmu jmenovitě nezmiňuje, podle tradice to byla žena, která podala šátek Ježíšovi během

jeho cesty na Golgotu. Na šátku zůstala zachovaná podoba jeho tváře a navzdory tomu, že neexistuje historická zmínka o této události, tradice je natolik silná, že je pevnou součástí křížové cesty a v roce 1297 se její šátek dokonce dostal na příkaz papeže Bonifáce VII. do Baziliky sv. Petra v Římě, kde se uchovává dodnes. Díky této legendě je Veronika symbolem dobrých skutků a pomoci druhým. Veronika dostala jméno podle slov *vera icon* – pravá podoba. Výrazem *veraikon* se v umění a architektuře obecně označuje zobrazení šátku s Kristovou tváří. Jméno Veronika může mít původ i ve staromakedonském dialektu řečtiny, kde znamená

nositelku vítězství (Bereniké).

14. březen – Rút: Moabka Rút se do dějin zapsala jako symbol oddanosti

a lásky povýšené nad vlastní prospěch. Rút se provdala za jednoho ze synů Izraelitky Noemi, která uprchla ze své země před hladem a chudobou. Když její rodinu postihlo v moabské zemi neštěstí a krátce po sobě jí umřeli manžel i oba synové, rozhodla se vrátit do Izraele, kde už mezitím hlad pominul. Noemi milovala obě své nevěsty a chtěla, aby se znovu vdaly a zůstaly ve své zemi, kde by mohly být šťastné. Rút však svou tchyni odmítla opustit: „...kam půjdeš ty, půjdu i já, kde se zdržíš, zdržím se i já: tvůj národ se stane mým národem a tvůj Bůh bude mým

Bohem.“ (Rút 1, 16) Do Betléma se vrátily společně v době žní a snaživá Rút se hned přidala k místním ženám sbírat klasy na poli jeho majitele Boáze. Když Boáz viděl její pracovitost a skromnost, a když se mu navíc donesla zvěst o její oddanosti a lásce k tchyni, udělal z ní svou manželku. V manželství se jim narodil syn, ze kterého vzešel o dvě generace později legendární král David. Rút, která nevyrostla v poznání jediného Boha, byla ochotna z lásky k tchyni podvolit se jeho zákonům a přijmout je, a Bůh ji povýšil. Rút znamená v hebrejštině krásný vzhled, krásný pohled nebo prostě krasavice.

(podle Slovo)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do
našeho jazyka

Abrakadabra

Bara ha dabar znamená hebrejsky *Tvoří(m) mluvě, tvoří(m) slovem*. Obrat, odkazující explicitně na stvoření světa (Gen 3-26), si záhy získal sympatie mágů a čarodějů.

Dle konkurenční teorie gnostiků odkazuje slovo na mystické *Arba dak arba*, čili Čtyři (kryptogram Všemohoucího) vládne čtyřmi (tj. živly). Serenus Sammonicus navrhuje ve své *Lékařské knize* z počátku 3. století používat magickou formuli proti nejrůznějším chorobám. Nemoc postupně sama zanikne.

(podle *Aniž jest co nového pod sluncem*)

Duše Kristova

V našich farnostech se vždy po sv. přijímání modlíme modlitbu „Duše Kristova“. Byl vznesen dotaz, zda by bylo možné tuto modlitbu více přiblížit, proto na stránkách Zpravodaje se o to pomocí výpisků ze stejnojmenné knihy pokusíme.

Ve svých ranách...

I v této prosbě pokračujeme v rozjímání nad umučením: na Ukřižovaném je vidět rány, které věřící vnímá nejen jako zranění způsobená nepřítelem, ale také jako místo, ve kterém je možné, ba vhodné se skrýt. Mohli bychom si připomenout rány, kterými se zmrtvýchvstalý Ježíš ukázal učedníkům (srov. Jn 20, 19-29). V tomto případě jde o oslavené rány, tzn. o znamení již překonané etapy tělesného utrpení: ony jsou znamením vítězství. Přece se však zdá, že zde jde především o rány utrpení, nad kterými rozjímáme, ať už pro jejich bolest, nebo proto, že je Ježíš byl ochoten přijmout.

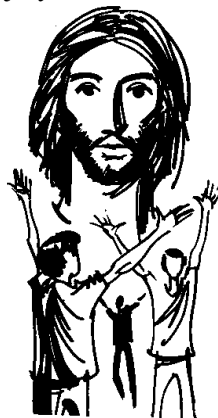
Ale pokud si lépe všimneme, tak prosba neklade důraz na bolest a utrpení, ale spíše na její citový a mystický rozměr. Když se díváme na Kristovo umučené tělo, nelze zůstat chladným a indiferentním, protože i v tom nejnecitlivějším srdci před detaily hrozně zohyzděného těla vzniká znepokojení a dojetí. Člověk nejprve cítí hrůzu, chtěl by svůj zrak odvrátit, neboť celou tuto skutečnost téměř nelze tolerovat; postupně se však objevují i pocity údivu a vděčnosti, neboť si uvědomuje, že odtud pochází spása.

Ježíš nás skrze utrpení zachraňuje před hříchem a ospravedlňuje. A tak se fyzické utrpení stává jakousi otevřenou knihou, kterou můžeme prolistovat, abychom našli a pochopili stopy lásky, jejichž prostřednictvím k nám přichází a zachraňuje nás. Jedná se o kontemplativní gesto. Na rtech každého věřícího spontánně zaznívají slova, kterými se obrací na Krista: „Rána je průchod, přes který přichází tvá láska.“ Proto chápeme náboženskou úctu k pěti Kristovým ranám, která má svůj původ ve středověku a zachovala se ještě donedávna (některé modlitebníky dokonce obsahují modlitby ke každé ráně) Tyto rány se uctívali jako explicitní a extrémní znaky Kristovy lásky a milosrdenství.

Kontemplotvat nad pěti ranami ukřižovaného Ježíše znamená umožnit Ježíši, aby se nás dotkl svou láskou, a současně abychom zahořeli vůči němu zanícenou a věrnou láskou. Totiž Ježíš překvapivě mění násilí nad svým tělem k přijetí: utržené rány se stávají místem, ve kterém nás vítá a ochraňuje. Když se díváme na rány ukřižovaného Ježíše, hluboce věřící člověk tuší, že jsou útočištěm a ochranou, které nyní Kristus nabízí svým učedníkům.

...ukryj mě

Obvykle ukrýváme to, co si chceme uchránit, uchovat, co nemá být k dispozici jiným a nachází se na zvláštním a chráněném místě. Věřící v tom případě prosí,

aby ho Ježíš „skryl“ do svých ran. Avšak latinský původní originál *intra tua vulnera* doslova znamená dovnitř tvých ran. Úkryt, po kterém člověk touží, se nachází ve skrytých hloubkách těchto ran. Proč?

V první řadě proto, že intuitivně vnímáme, že Krista lze pochopit, jen když vstoupíme do intimního a hlubokého vztahu s ním, protože v něm „jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (Kol 2, 3).

Z této intuice vzniká životní rozhodnutí, které věřící mysticky ukrývá v Kristově srdci. V něm jsou pohřbeni a z něho vstávají z mrtvých: „Vždyť jste zemřeli a váš život je s Kristem skryt v Bohu“ (Kol 3, 3). Jde o skrytý život ne proto, že

je uchráněn před nebezpečími a pečlivě chráněn před výzvami. naopak! Jde spíše o nezbytnou skrytost lásky. Autentický, hluboký vztah vzniká jen při osobním kontaktu, kdy můžeme jakoby vdechovat upřímnou a něžnou přítomnost toho druhého.

Viditelnost a publicita škodí modlitbě; ta se má totiž konat „ve skrytosti“: tam na nás dosáhne nebeský Otec se svým pohledem (srov. Mt 6, 6).

Když se skryjeme do Ježíšova zraněného srdce, můžeme čerpat z milosrdné lásky, kterou hříšník potřebuje; poté, co utekl před vlastním hříchem (a někdy i sám před sebou), potřebuje jisté místo, ve kterém by našel ochranu:

„Pane Ježíši Kriste, ptáci mají svá hnízda a lišky své skrýše, ale ty jsi neměl kde hlavu sklonit, na této zemi jsi neměl střechu nad hlavou; přece však jsi byl tím jediným tajným místem, ve kterém se hříšník může ukrýt.

I dnes jsi úkrytem, když hříšník spěchá k tobě, skryje se v tobě a je v tobě ukryt; tehdy je trvale chráněn, protože láska zakrývá množství hříchů.“

Kristovy otevřené rány, do kterých se můžeme ukrýt, jsou i místem, ve kterém můžeme najít oddech od námah a ochranu před „nepřítelem“. Pokud se duchovní život někdy stává bojem jako konkrétní zápas s Protivníkem a s našimi sklony ke zlu, tehdy dy je třeba najít si místo, ve kterém jsme chránění.

Zdá se, že prosba „do svých svatých ran skryj mě“ zaznívá jako kristologické echo proseb přítomných v žalmech. Jinými slovy, prosby, kterými se modlíci člověk obrací na Boha, aby v něm mohl najít své útočiště a vnímat jeho ochranu, se stávají invokací k ukřižovanému Kristu, jehož rány věřící člověk vnímá a prožívá jako intimní místo, ve kterém se lze ukrýt.

(pokračování příště)

Zadáno pro ženy

Když je třeba jednat...

svatá Kateřina Drexelová

Svatá Kateřina se narodila ve Philadelphii u roku 1858 a vyrůstala ve vážené zámožné rodině se silným sociálním cítěním. Časem založila řeholní řád, který dnes známe jako Kongregaci sester Nejsvětější Svátosti a zasvětila svůj život službě Afroameričanům a Indiánům, pro které založila více než padesát škol. Nejznámější z nich je Xavier University of Louisiana v New Orleans. Svátek svaté Kateřiny Drexelové si připomínáme 3. března.

„Opravdu by bylo třeba pomoci...“

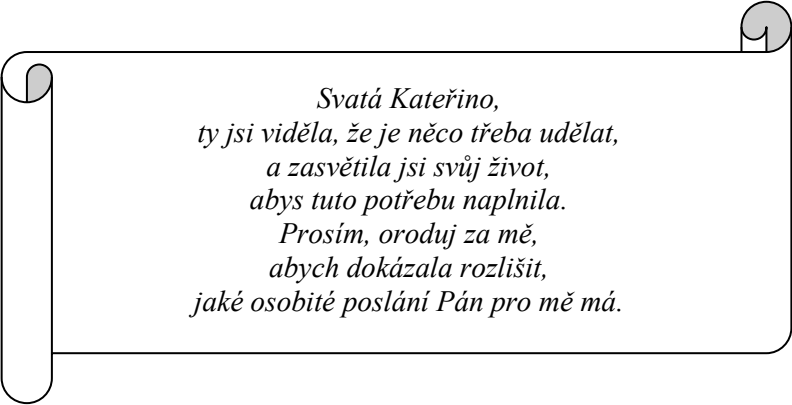
„Proč někdo nezorganizuje...“

Někdy je opravdu zjevné, že v našem společenství, farnosti, školách, do kterých chodí naše děti, v zaměstnání, či ve světě jako takovém je třeba něco udělat.

Svaté Kateřině Drexelové, mladé ženě ze zámožné rodiny, se podařilo dostat na audienci k papeži Lvu XIII. Chtěla s ním mluvit o potřebě poslat misionáře do Spojených států, kteří by pomáhali Indiánům a bývalým otrokům. Když si papež její žádost vyslechl, navrhl jí, aby se sama stala misionářkou. Ona tak učinila a zasvětila zbytek svého života službě černochům a Indiánům.

Možná existuje záležitost či projekt, který ve skutečnosti nepotřebuje „někoho“, ale právě tebe.

*Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou.
Jan 10,27*

*Svatá Kateřino,
ty jsi viděla, že je něco třeba udělat,
a zasvětila jsi svůj život,
abys tuto potřebu naplnila.
Prosím, oroduj za mě,
abych dokázala rozlišit,
jaké osobité poslání Pán pro mě má.*

Dar lásky pro rodiče

37. kapitola *Láska plní sny*

*A já s největší ochotou vynaložím všechno,
ano i sám sebe vyčerpám pro vaše duše.
(2 Kor 12,15)*

Bůh láskou nešetří, naopak, rád jí plýtvá. Rozdává plným hrstmi. Bible říká, že nás „zahrnul“ milostí (srov. Ef 1, 8) a dává nám život „v hojné míře“ (srov. Jan 10, 10).

Jako jeho děti jsme také povoláni oplývat láskou; dávat víc, než se od nás žádá, jít míli navíc, udělat víc, než se očekává (srov. Mt 5, 39 - 45). V Písmu čteme, že Bůh se raduje z ochotných veselých dárců (srov. 2 Kor 9, 7), z těch, co mnoho a s radostí rozdávají.

Přemýšlejte nyní o každém z vašich dětí. Jaká věc nebo činnost by je opravdu potěšila? Co touží zažít nebo se naučit? Koho by chtěli potkat? Kdy by s dojetím řekli: „Tohle je nejkrásnější den v mém životě!“?

Být rodičem neznamená, že máme potit krev, když hledáme důvody, proč by dítě to či ono nemělo dělat. Představte si, co by se stalo, kdybyste synovi nebo dceři při nejbližší příležitosti splnili přání, jehož splnění od vás vůbec nečekali?

Na jak překvapivý dar, projev nesmírné lásky k dítěti, byste mohli začít spořit? Snad na kolo? Trampolínu? Štěňátko? Auto? Kam byste je mohli vzít, kde by

s vámi zažili nečekané rodinné dobrodružství? Do zábavního parku? Na stanovačku? Na let balonem či jízdu na koni?

Láska má být občas i marnivá. Dát ze sebe všechno. Chcete-li vědět, jaké to je, otevřete brány štědrosti a obdarujte někoho jen tak, pro radost.

Zdravý rozum nám našeptává, že dětem nemůžeme dát vše, co žádají. Omezuje nás finanční rozpočet i naše plány. Ale ne všechno, po čem vaše dítě touží, stojí velké peníze. Radost přichází v mnoha podobách.

Váš školkáček si možná dokonalý den představuje tak, že mu k obědu připravíte jídlo, které má nejraději, a odpoledne stráví s vámi na hřišti. Dospívající syn možná touží, abyste si s ním na dvoře zahráli fotbal. Vaši dceru možná nejvíce potěší, když jí uklidíte skříň, nebo pokud ji v neděli vezmete do příjemné restaurace. Něco takového byste určitě dokázali zrealizovat.

A co ty dlouhodobé investice?

Všemohoucí Bůh vkládá hluboko do srdcí dětí životní sny a touhy. Jsou to větší přání a záliby, které jednoho dne v plné míře poukážou na jejich jedinečné dary a ambice. Možná o nich děti nemluví celé dny, ale když se vám s nimi jednou za čas svěří, srší nadějí. *Co kdyby... Zajímalo by mě... Tak rád/a bych... Jednoho dne...* Zkuste si vzpomenout, o čem od malička takhle mluví. Čím jsou starší, tím jsou jejich zájmy užší a vyhraněnější. Věnují jim čas. Chtějí se v nich zlepšovat. Neustále o nich mluví.

Určitě byste věděli alespoň o jedné zálibě, která v očích i hlasu vašeho dítěte vyvolá nadšení. Může to být lov, nějaký sport nebo hra na hudebním nástroji, touha jít na misijní výlet nebo sen o tom, že jednou natočí film.

Známe i extrémny. Například, když rodiče pošlou své devítileté dítě na trénink jako pro olympijské sportovce, nebo takové, co mu v létě naplánují nespočet táborů a soutěží, jen aby si rozvíjelo dovednosti a nabývalo všemožných zkušeností. A přestože ne každý rodič by měl a může jít až do takových krajností, láska nás inspiruje, abychom nepřehlíželi sny dětí a nenechali jejich touhy umírat pomalou smrtí na nedostatek rodičovské podpory.

Láska porovnává naše investice do dětí s ostatními věcmi, kterým věnujeme čas a pozornost, a vybízí nás, abychom nezapomínali vhodně podporovat a rozvíjet nadání, které jim Bůh dal.

Ježíš vyzval své učedníky: „Shromažďujte si poklady v nebi... Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6, 20-21).

Uvědomujete si, že „poklady v nebi“ máte doma? Jsou to chlápci a dívky, jejichž duše budou jednou provždy žít s Bohem... v nebi. Proč by váš čas, peníze, ale i určitý risk a oddaná podpora jejich snů a jich samých, nemohly být investicemi, co ovlivní i jejich věčnost?

Někdo by mohl říci, že tím děti rozmazlíte. Opravdu by to tak mohlo dopadnout, pokud byste svým dětem dovolili klást na vás sobecké nároky nebo pokládat vše za samozřejmost. Máme nebeského Otce, který nám z vlastní iniciativy a svobodně dává všechno (srov. Řím 8,32), ale odmítá nám dát věci, o kterých je přesvědčen, že nám neprospějí. Pokud je naše odpověď skoro vždy „ne“, ačkoli sotva zvážíme, zda by nebylo vhodné říci „ano“, nemilujeme své děti takovou láskou, jak nás miluje náš nebeský Otec.

Odhodlejte se tedy výjimečným způsobem zahrnovat své děti láskou, což převyšuje všechna očekávání a překvapí ohleduplností a dobrotou. I když vás osobně představa plnění určitého snu příliš nenadchne, zkuste se rozhodovat na základě toho, jaký dopad to může mít na život vašeho dítěte.

Zajímejte se o touhy a sny svých dětí. Rozmyslete si, jak byste jim je mohli vyplnit nebo jim je rozumně pomoci dosáhnout. Nezapomeňte jim pak živě vylíčit, jak nás v přehojné míře zahrnuje láskou náš nebeský Otec.

Začněte si dělat plány, jak budete s dětmi trávit čas a na jaký speciální dárek nebo zážitek, z kterého by byly nadšeny, obětujete peníze.

Podporujte je v tom, o co se nejvíce zajímají.

Dělejte to tvořivě, štedře a ochotně.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jaké překvapení jste vymysleli?
- ? Jak byste mohli toto překvapení zrealizovat?

*Nemají přece shromažďovat majetek děti rodičům, ale rodiče dětem.
(2 Kor 12,14)*

Pár slov pro mladé

11. Ufoni jsou už tady?

Nastává Blízké setkání prvního druhu? Vyhráli jsme a máme Den nezávislosti? Přichází Superman? Cosi visí ve vzduchu a je to v Aktech X? Ještě že Alf nás uklidní...

Zmínil jsem jen několik filmových titulů, ve kterých hráli hlavní roli „ufoni“.

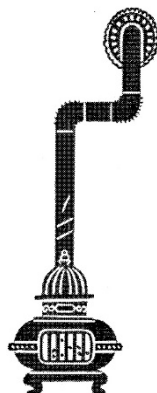
Chcete se seznámit?

Že nevíte, kdo to je? Promiňte, nepředstavil jsem vás. Takže vy sebe znáte, a ufoni podle některých jsou: malé zelené bytosti bez vlasů a uší, s velkýma očima, dlouhýma rukama, těžkopádnou chůzí... Že jste se právě pousmáli?

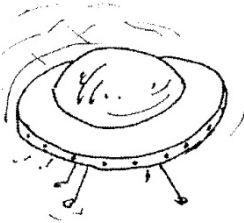
Mnozí lidé by vám rádi řekli: „Jen se smějte... Už jsou tady... Vědí o vás všechno.“ Ti, kteří neuvěří, dokud neuvidí, říkají: „Předložte nám fakta.“ Sbor ufologů by pohotově odpověděl asi takto:

UFO

UFO je zkratka pro název Unidentified Flying Object. Připisuje se neidentifikovaným létajícím předmětům. V této problematice je velmi znám i další

termín – **létající talíř**. Jedná se o podobu létajícího předmětu.

Výraz pochází od Američana Kennetha Arnolda, který tvrdí, že 24. června 1947 při letu soukromým letadlem uviděl devět létajících talířů. A tak se zrodil „kult UFO“.

Něco z dějin ufologie

Již staří Řekové (Demokritos, Epikuros) tvrdili, že ve vesmíru nejsme sami.

Jacísi Japonci v noci roku 1180 prý spatřili nezvyklé světlé předměty, které se velmi rychle pohybovaly směrem na sever. Potom se našli další, kteří také tvrdili, že viděli na obloze něco velmi zvláštního.

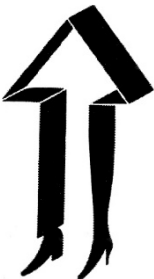
Koncem 19. století napsal Francouz Flammarion knihu: „O možnosti obývání světů.“ Knižka byla v krátké době 30krát vydána.

Otec kosmonautiky Konstantin Ciolkovský také věřil v existenci mimozemských civilizací.

Válka světů

Populárnost věřit v mimozemské civilizace vzrostla v roce 1938, kdy H. G. Wells napsal knihu „Válka světů.“ Základní myšlenka je velmi jednoduchá. Braňme se, napadli nás martáné! Později byl podle knihy natočen film.

Bohaté nápady o mimozemských civilizacích měl spisovatel sci-fi literatury Erik von Däniken.

Setkání X-tého druhu

Lidí, kteří tvrdí, že viděli UFO, nebo se setkali s mimozemšťany, je i dnes velmi mnoho. Setkávají se v „Ufo klubech“, vydávají časopisy, sbírají fotografie zvláštních nebeských jevů,...

Podle výpovědí různých lidí o kontaktu s mimozemšťany se vypracovalo označení intenzity setkání. Mají tajemný název: „**Setkání x-tého druhu.**“

Pět stupňů

Při setkání člověka s mimozemšťanem **prvního druhu** se něco vidí na obloze.

Při setkání **čtvrtého druhu** se vidí mimozemšťané.

Při setkání **pátého druhu** dochází k osobnímu kontaktu s těmi „jinými“, nebo k únosu. Samozřejmě, že ne mimozemšťana.

To je číslo!

Ufologové tvrdí, že na naší zemi přistálo asi 300 druhů mimozemských civilizací. Podle nich, to není nic zvláštního, protože až 60% planet je obydlených...

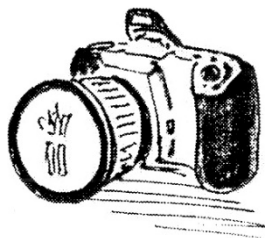
Co na to věda

Vědci tvrdí, že největší počet „vidění“ je vymyšlených. Další jsou ze světa iluzí a snů. Některé jevy jsou přirozené, i když zřídka viditelné. Jde o světla, asteroidy... A je zde i určitý počet reálných jevů, které nebyly doposud vysvětleny.

Potřebujeme fakta

Vědci jsou naučeni pracovat s fakty, a ta nejsou. Proto tvrdí: „Nejsou.“ **Nejprve by se muselo dokázat, že ještě někde mimo Zemi existuje život.** Pak by následovala otázka: „Jaká forma života by to byla?“

Zatím je ticho. Ale pro každý případ už několik let má lidstvo natrčené uši do vesmíru (jedná se o citlivé radary) a zkoumá radiosignály z vesmíru. Ten zatím mlčí.

Co na to jiní „pozemšťané“?

Jedni tomu vůbec nevěří. Jiné vzrušuje tajemství neznámého, a věří. Další je dokonce čekají. Jistá paní neustále omílá, že se jí v meditaci podařilo spojit s přítelem z jiné planety.

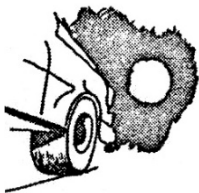
Shirley MacLine, známá spisovatelka z Kalifornie, propagátorka New Age, tvrdí, že její kniha „Na kraji“ byla inspirována mimozemšťanem Mayan. Celé toto hnutí čerpá svou průbojnost z víry v tajemný svět kosmických sil.

Pozor na sekty!

Členové jedné sekty jsou přesvědčeni, že kromě bílé, černé, žluté a červené rasy byla na naší zemi také zelená rasa, ale ta vymřela. Jak jinak, podle nich každá rasa pocházela z jiné planety.

A strach vzbuzují tvrzení, že lidské tělo je atraktivním zbožím pro výměnu opotřebovaných vesmírných bytostí. Vždyť co když přijdou pro mě? Opravdu. Tam, kde pracuje fantazie, lidé vidí ledacos.

Zatím jsou s tím jen problémy

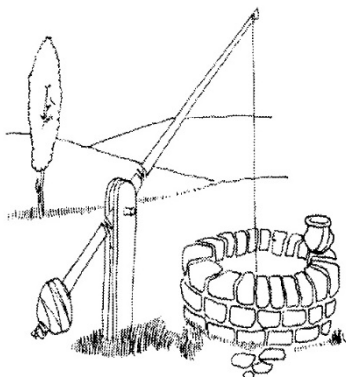
Ufo teorie daly impuls ke vzniku různých **sekt, okultistických, spiritistických i satanistických skupin.**

Samozvaní vůdci je šikovně využívají, a tak druhé obírají o svobodu.

Někteří jsou atmosférou jiných světů a všelijakých mimozemšťanů doslova šokováni a vytvářejí hlouposti. Ba jsou známy případy, kdy si celá sekta v očekávání příchodu mimozemšťanů sáhla na život.

Co na to křesťané?

Máme být úplně klidní. I kdyby „ti z jiných světů“ byli, nijak by to neovlivnilo naši víru. Nade vším vládne jeden Pán, Bůh. On by je stvořil, a On by vládl i nad nimi. Svědčilo by to jen o úžasné Boží fantazii a lásce k různým formám života.

Co by..., kdyby...?

Pokud by „ufoni“ byli stvořeni jako svobodné, rozumové bytosti, Pán by respektoval jejich svobodu. Tajemství všech světů nám Pán odkryje po naší smrti. Kdo žije dobře, tomu se to všechno vyjasní. Máme se na co těšit.

„Tajemný muž“ z jiného světa

Pokud chceš pojmenovat jednu událost trochu moderně, tak tady je to: Tajemný muž z jiného světa jednou skutečně přišel na tento svět. Ba dokonce přijal lidské tělo. Odehrálo se něco velmi tajemného. Dodnes ještě zcela neodhalitelné. Představ si: **Bůh se stal člověkem, Ježíšem Kristem.**

Pokud by byli, co by dělali?

Zajímavá je otázka: „Jestli jsou, tak jsou před dědičným hříchem, nebo po něm?“ Pokud by neměli hřích, byli by našimi přáteli. Pokud by byli a udělali by hřích, máme se jich co obávat.

Jedno je jisté: „Bůh je na naší straně.“

Ať by to bylo všelijak, jedno víme jistě: „**Bůh se stal člověkem. Ježíšem Kristem. Žádným marťanem.**“ Takže je na naší straně.

Uf, uf... „ufa“ už stačí

Souhlasím, ale ještě něco důležitého. I tato oblast ufologie patří do víry v Pána a prvního Božího přikázání. Vždyť: „**Nebudeš mít jiné bohy, aby ses jim klaněl.**“

Souboj kdo z koho

Nejnovější vědci tvrdí, že vesmír není konečný ani nekonečný. No vidíte. Asi jste to ani netušili. Pulzuje, a nyní se rozpíná k nekonečnu. (Ačkoli jste si to přečetli, asi nejste o nic chytřejší... Tak jako já.)

Je tam, kde je hmota, která si vytváří prostor. Bác... A zase je to pro náš mozeček příliš.

Někteří si ten svůj mozek potrápili a tvrdí, že průměr tohoto vesmíru je kolem 100 miliard světelných let. Jak k tomu došli? Zjistili, kdy asi byl velký třesk... Potom něco vydělili, něco připočítali a číslo je na světě.

Tak, ale i jinak

Víra buduje v člověku **pravdivý pohled na svět a správné postoje**. Zde jsou:

Pokud už chceš vybuchnout, řekni si: „Problém se dá řešit tak, ale i jinak – s úsměvem.“ Žiji jen jednou, a tak proč nežít dobře? **To si nacvičuj!**

Pokud chceš pomoci světu, hledá se dvanáct statečných. Ale může jich být i víc... Hledají se tací, kteří by ho chtěli dát s Boží pomocí dohromady.

Kde začít? U sebe. Když pohneš sebou, pohneš světem. Je načase, aby to začalo. Já už jsem v pohybu. Nechceš jít do toho? **To udělej co nejdříve!**

Dřív než se rozhodneš pro nějaký čin, pouč se z víry obyčejného člověka, který věří, že člověku pomohou následující ověřené zkušenosti:

Zeptej se Pána, jestli to i On chce.
Když jsi v koncích, chce to jen nápad.
Používej rozum (Nic chytřejší v sobě nemáš.)
V dialogu se nesmí jednat o vítězství, ale o pravdu.
Nasaď si optiku radostného vidění života.
Posvět metr čtvereční, na kterém zrovna stojíš.
Nejdůležitější je ten člověk, který je právě teď před tebou.

Nedělej rámus ve Vesmíru

Za svatým Františkem Saleským přišla jedna řeholní sestra. Rázně vkročila do jeho kanceláře a prosila si radu, jak se stát svatou. Svatý biskup na ni pohlédl a mile jí řekl:

„Drahá sestro, začněte s tichým zavíráním dveří.“

Chod'te po ní po špičkách

Země je pupkem světa, na kterém je exploze života. **Chraňme ji, neboť podobná není široko daleko.**

Nebouchejte jejím stvořením, chod'te po ní po špičkách a **nezapomeňte pro ni něco udělat.**

Úkony duchovní správy farnosti v roce 2022

	Dolní Loučky	Olší	Žďárec
Křty			
1. sv. přijímání			
Svatby			
Pohřby			

Rok 2022 v našich farnostech

Před více jak měsícem skončil rok 2022 a začal rok nový, rok 2023. Připomeňme si v krátkosti události, které jsme v uplynulém roce prožili.

Farnost Dolní Loučky

led. – pros.	Adorace a Svátostné požehnání s výjimkou letních prázdnin
leden	Tříkrálová sbírka
5. 1.	Svěcení „tříkrálové vody“
led. – pros.	Biblická setkání s výjimkou letních prázdnin
23. 1.	Výstavka Biblí v Pastoračním centru
2. 2.	Svatoblažské požehnání
18. 2.	Při mši svaté udělována svátost nemocných
2. 3.	Popeleční středa
březen– duben	Pobožnost křížové cesty
20. 3.	Přednáška o bl. Karlu I. Habsburském v Pastoračním centru
14.4. – 18.4.	Velikonoce
25. 4.	Prosby za úrodu
květen	Májové pobožnosti
8. 5.	Oslava dne matek na farním dvoře
29. 5.	První svaté přijímání
5. 7.	Pouť ke sv. Cyrilu a Metoději ve Skryjích
9. 7. – 17. 7.	Farní tábor pro děti
31.7.	Žehnání obnovené kapličky ve Střemchoví
14. 8.	Pouť ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Horních Loučkách
29. 8.	Ochutnávka jehněčího masa na farním dvoře
3. 9.	Pouť ke sv. Jiljí v Újezdě
10. 9.	Pouť ke sv. Jiljí v Řikoníně
22. 9.	Pouť u kapličky Panny Marie ve střemchovském lese
polovina září	Výuka náboženství

2. 10.	Den seniorů – setkání s harmonikou v Pastoračním centru
9. 10.	Poděkování za úrodu
17. 10.	První setkání nad katechismem pro rodiče prvokomunikantů
28. 10.	Farní vrabec
2. 11.	Dušičková pobožnost na hřbitově
14. 11.	Martinské hody
28. 11.	1. neděle adventní, žehnání adventních věnců
pros., advent	Rorátní mše svaté
31. 12.	Adorace

Farnost Olší

8.-16. 1	Výstava Betlémů v Kulturním domě v Olší
leden	Tříkrálová sbírka
18. 2.	Při mši svaté udělována svátost nemocných
4. 3.	Při mši svaté udělován popelec
14.-18. 4.	Velikonoce
24. 4.	Poutní mše svatá ve farním kostele sv. Jiří
5. 6.	Slavnost 1. svatého přijímání
18. 6.	Pouť v Klokočí – sloužena mše svatá u kapličky sv. Antonína
19. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně
5. 7.	Pěší pouť ke kapličce sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích, poutní mše svatá
9. 7.- 17. 7.	Farní tábor
30. 7.	Pouť na Litavě – sloužena mše svatá u kapličky sv. Anny
13. 8.	Pouť v Boru – sloužena mše svatá u kapličky Nanebevzetí Panny Marie
28. 8.	Žehnání automobilů, “spanilá jízda” do Pastoračního centra v Dolních Loučkách
2. 9.	Po mši svaté žehnání aktovek
září	Na základní škole zahájena výuka náboženství

8. 10.	Poutní mše svatá v Moraveckých Pavlovicích u kapličky Panny Marie Růžencové
9. 10.	Hodová mše svatá spojená s poděkováním za úrodu
19. 11.	Pouť v Drahoníně – sloužena mše svatá v kapličce Ježíše Krista Krále
27. 11.	1. neděle adventní, žehnání adventních věnců
27. 12.	Žehnání vína v kostele sv. Jiří

Farnost Žďárec

leden	Tříkrálová sbírka
6. 1.	Při mši svaté požehnány voda, křída a kadidlo
1. 2.	Při mši svaté svěceny hromničky
17. 2.	Při mši svaté udělována svátost nemocných
3. 3.	Při mši svaté udělován popelec
březen - duben	V postní době pobožnost křížové cesty – v neděli přede mší svatou
14.– 18. 4.	Velikonoce
14. 5.	Poutní mše svatá v Lubném
29. 5.	Poutní mše svatá ve Vratislávce
16. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně (procesí se kvůli nepříznivému počasí nekonalo)
26. 6.	První svaté přijímání
červen	Dokončena oprava kostelních zvonů
3. 7.	Poutní mše svatá ve Žďarci. Obětní dary přinesly dívky v krojích
13. 8.	Poutní mše svatá k slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Tišnovské Nové Vsi
10. 9.	Poutní mše svatá u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně
28. 9.	Poutní mše svatá u kaple sv. Václava na Ostrovech
září	Na základní škole byla zahájena výuka náboženství
říjen - prosinec	Tichá adorace – 1. čtvrtek v měsíci
25. 10.	Setkání s misionářem z Mexika P Jiřím Brabcem ve farním sále

---

-
- 1. 11. Dušičková pobožnost na hřbitově (po večerní mši svaté)**
-
- 27. 11. První neděle adventní – žehnání adventních věnců**
-
- 4. 12. Po mši svaté přišel za dětmi sv. Mikuláš**
-
- 18. 12. Vánoční koncert**
-

Co jsme prožili

Žehnání vína v Olší

V úterý 27. prosince na svátek sv. Jana se uskutečnilo v kostele sv. Jiří v Olší tradiční žehnání vína.

Původně si děti z farnosti připravovaly v době adventu představení s názvem

„Co se stalo v Betlémě“. Moc jsme se na něj spolu s dětmi všichni těšili. Ale jak to tak bývá „Člověk míní a Pán Bůh mění“. O Vánocích mnoho dětí onemocnělo, a tak muselo být představení zrušeno.

O náhradní program se postaraly naše obětavé kostelní zpěvačky. A tak jsme se opět mohli zaposlouchat do vánočních melodií a užít si kouzelnou atmosféru Vánoc.

Po skončení vystoupení pan farář Pavel Křivý požehnal víno, a pak jsme se přesunuli do Kulturního domu, kde bylo přichystáno občerstvení od místních hospodynek. Tak jsme si mohli u skleničky požehnaného vína popovídat, ochutnat připravené dobroty nebo si zazpívat ještě nějakou písničku.

Anežka Bednářová

Výstava betlémů v Olší

První dva lednové víkendy se již tradičně koná výstava betlémů. Tak jako minulý rok, i letos výstava proběhla v Kulturním domě v Olší.

Díky panu faráři a farníkům se podařilo přichystat výstavu, na které bylo k vidění přes 100 betlémů z různých materiálů a různých velikostí.

Výstavu zhlédlo kolem stovky návštěvníků. Kdo si udělal čas, určitě nelitoval.

Velké poděkování patří panu faráři a farníkům, kteří zapůjčili betlémy a místním farnicím, které výstavu organizovaly.

Anežka Bednářová

Farní ples

V pátek 20. ledna 2023 se v Orlovně v Dolních Loučkách uskutečnil po dvouleté pauze 8. farní ples. Organizace se ujala farnost Dolní Loučky, které patří upřímné poděkování. K tanci a poslechu hrála kapela Retro Band.

Ples byl zahájen krátce po osmé hodině slovem pana faráře, který přivítal přítomné farníky, poděkoval organizátorům plesu, představil kapelu, popřál příjemnou zábavu a vybízel ke koupi lístků do tomboly. Prý, podle matematických výpočtů, má každý účastník téměř jistotu, že vyhraje alespoň jednu cenu. Nevíme, jestli se tak opravdu stalo, ale někteří šťastlivci tyto výpočty i předčili :-). Nutno podotknout, že tombola byla opravdu velmi bohatá. Hudební skupina hrála velmi pěkně k tanci i poslechu a parket se brzy začal plnit tanečními páry. Během večera jsme mohli zajít na dobrou večeři, která byla pro každého návštěvníka v ceně vstupenky. Na stolech bylo chutné cukroví, koláče i jednohubky, v šenku nabízeli výborná vína a jiné nápoje. Během celého večera panovala dobrá nálada.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě a organizaci plesu,

kteří přispěli do tomboly, všem zúčastněným a také všem, kteří nás provázeli svými modlitbami.

Jana Jakešová

BÝT SAMA SEBOU

Brněnské Centrum naděje a pomoci připravuje **od 13. 3. do 17. 3. 2023** kurz **Být sama sebou**. Tento velmi oblíbený týdenní kurz je určený pro dívky ve věku **12 – 18 let**.

V kurzu se s dívkami zaměříme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná. Věnujeme se tématům: **Jak přistupovat k sexualitě zodpovědně, otázkám rozvoje osobnosti a jak budovat dobré vztahy**. Nechybí však ani témata **módy a kosmetiky**. To vše předáváme zábavnou a interaktivní formou. Dívky mohou během kurzu zjistit své přednosti a talenty. Objeví také oblasti, ve kterých mohou své schopnosti posunout k lepšímu.

Naším přáním a motivací kurzu je, aby dívky získaly informace, které jim pomohou například v komunikaci s rodiči a vrstevníky, právě ve složitém období dospívání. Pro rodiče může být důležité, že etické hodnoty jsou předkládány v souladu s křesťanskými principy.

Pokud by Vás kurz zaujal, přihlášky a více informací najdete na našich stránkách www.cenap.cz.

V Centru naděje a pomoci se věnujeme životním situacím, které se týkají těhotenství, mateřství a rodičovství. Vnímáme jako důležité také dospívajícím předávat pravdivé informace o lidské plodnosti, povzbuzení k sebeúctě a vytváření dobrých vztahů. Kromě individuálních konzultací nabízíme též rozmanité kurzy.

Pokud by Vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme, a se kterou bychom Vám nebo Vaším blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit.

Jsme tu i pro Vás!

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MANŽELE

„My dva a čas” – čas jako problém, ale i šance, priority, uspořádání, otcovství, mateřství, dětství, výchova, úroveň lásky, odpočinek, čas na Boha, čas na práci a koníčky, čas je hřívna, která utíká

Přednášející: manželé Helena a Josef Múčkovi

Termín: 24. – 25. 2. 2023

Místo: Duchovní centrum Vranov u Brna

Cena: 3 000 Kč/manželský pár

Program:

Pátek od 17 hod možnost ubytování

18.00 mše svatá s farností

19.00 úvodní setkání, seznámení se, první přednáška

Sobota 7.45 ranní chvály

8.00 snídaně

9.00 druhá přednáška

10.30 třetí přednáška

12.00 oběd

13.30 čtvrtá přednáška

14.30 svačina

15.15 pátá přednáška

17.00 sdílení a zakončení

Bližší informace a přihlášení: <https://www.crsp.cz/nabizime/duchovni-programy/duchovni-obnovy-pro-manzele/>

Mgr. Jana Jakešová
tel.: 731 604 064, 518 328 816
mail: jana.jakesova@crsp.cz

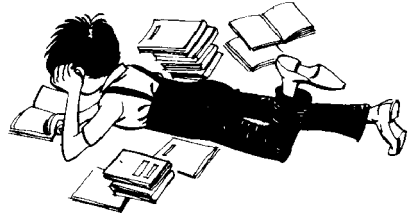

Biskupská 7, 602 00 Brno

tel.: +420 / 542 217 464

info@crsp.cz • www.crsp.cz

Knižní okénko

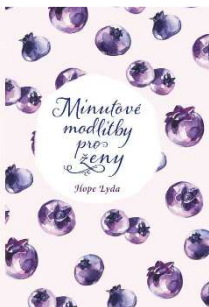
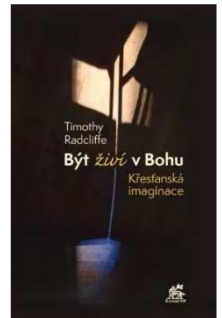
Timothy Radcliffe

Být živí v Bohu

Křesťanská víra je pozváním k plnosti života v přátelství s Bohem a lidmi. Jak toto pozvání tlumočit lidem dnešního světa? Jak novým způsobem uchopit a předávat „starou“ dobrou zprávu, udržet vše podstatné a zároveň odstranit nepravdivé, zkreslující nánosy a předsudky? Autor zve čtenáře na vzrušující cestu, aby spolu s nimi objevoval, co to znamená být živí v Bohu. Ukazuje, jak nás pravdivě prožívaná víra vyvádí z vězení na čerstvý vzduch, od černobílého vidění k barevnému, jak nás osvobozuje, léčí, povolává k obzoru bez střechy. Jak osvětluje všechno, co děláme a čím jsme.

Vydalo nakladatelství Krystal OP

cena 425,- Kč

Lyda Hope

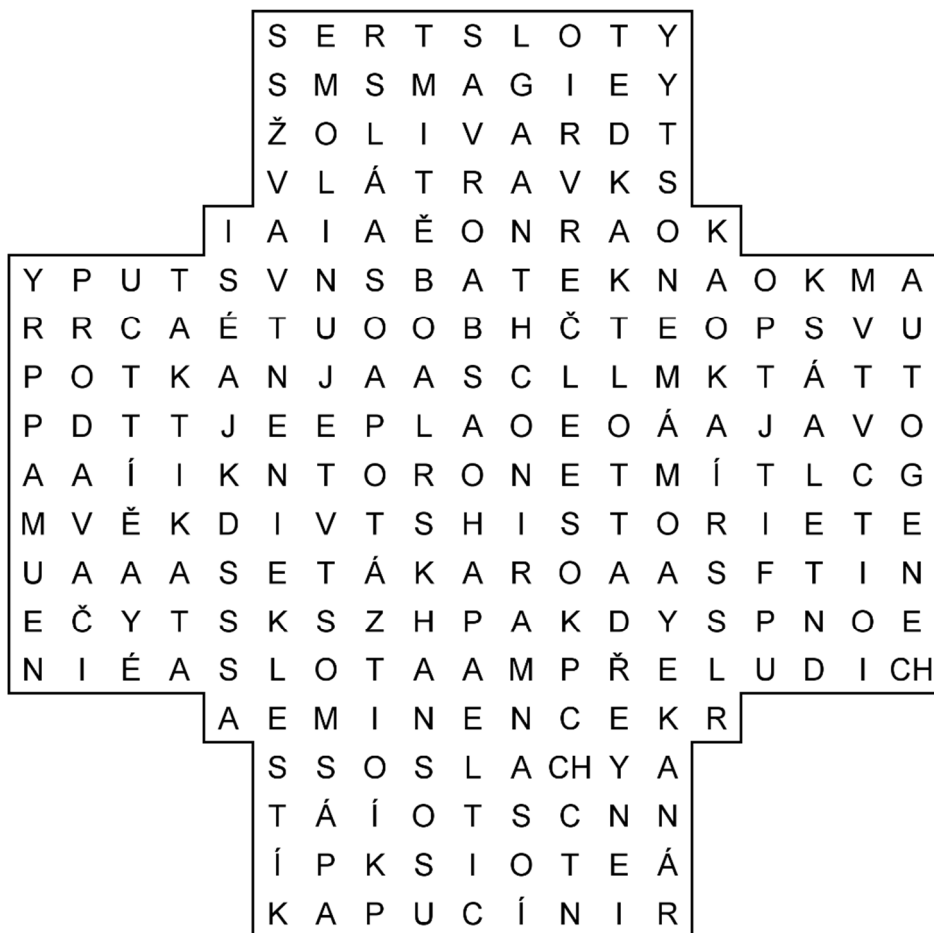
Minutové modlitby pro ženy

Krátké modlitby uvedené v této knize vycházejí přímo ze srdce a pomohou vám přiblížit se s chválou a vděčností k Bohu. Odrážejí vaši niternou touhu po tom, abyste duchovně rostly, otevíraly se druhým lidem a nacházely útěchu v Kristu.

Vydalo nakladatelství CHPS

cena 284,- Kč

Tento měsíc slavíme svátek Stolce sv. Petra. Původně to však nebyl Řím, ale...
(dozvíte se v tajence)

akát; anketa; anoa; anotace; asák; autogen; baptisté; cykl; červ; dyspnoe; editor; eminence; frmol; historie; choti; Jáva; Jeep; kanár; kapucíni; klestí; kvartál; lidskost; lisy; lsti; magie; moli; most; msta; nahá; oběti; obojek; oliva; omámenost; otec; písemka; poctivost; poet; potkan; prodavači; prsták; přelud; Sanmarino; sestava; sloty; slovesa; sosna; ston; stres; taktika; tamten; tenor; tyče; ujet; unie; uran; uvítat; vstupy; zátopa; žlab

DOBRODRUŽSTVÍ

S JEŽÍŠEM

Dny nejsou stejné. V zimě jsou krátké, v létě zase dlouhé. Občas jsou deštivé, větrné, jindy slunečné. Některé dny bývají **všední**, obyčejné. Nejsou však zbytečné. Ve **sváteční** dny jsme více spolu, máme doma pěkně prostřený stůl. Společně jedeme i do kostela. Někdy máme oslavu a přijde návštěva, jindy jdeme na výlet.

BAREVNÝ ROK

Pohled z okna se během roku mění. **Najdi rozdíly.**

Jednotlivá období, ale také všechny významné svátky a slavnosti během liturgického roku mají své typické barvy, které můžeme pozorovat na oblečení kněze. Barva jeho roucha nám naznačuje, jakou slavnost slavíme, jakého svatého si připomínáme, nebo to, jaké liturgické období právě prožíváme.

Kromě kalendáře, který rozděluje rok podle změn v přírodě, může být čas uspořádaný i podle života s Bohem. Rok rozdělený podle událostí ze života Ježíše Krista nazýváme **liturgický rok**. Takový rok začíná adventem již na přelomu listopadu a prosince a končí svátkem Krista Krále.

Fialová = pokání a příprava.

Používá se v adventu, v postě, při mších za zemřelé a při pohřbech.

Bílá = radost, světlo čistota a dokonalost. Používá se na svátky Páně, Panny Marie, andělů, ve vánoční a velikonoční době a na svátky svatých kteří nezemřeli mučednickou smrtí.

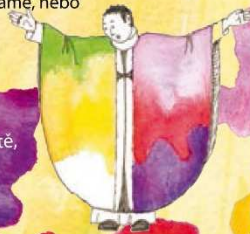
Červená = láska, oheň, krev a vítězství.

Používá se na svátky Pánova utrpení – na Květnou neděli, Velký pátek, na Letnice, na svátky a památky mučedníků a na svátky smrti apoštolů a evangelistů

Růžová = radost z příchodu Ježíše. Používá se pouze na 3. adventní neděli a na 4. postní neděli.

Zlatá = důstojnost, slavnost a královská hodnost. Používá se při velkých slavnostech. Může nahrazovat všechny barvy kromě fialové.

Zelená = naděje a život. Používá se v neděli a všední dny v době během roku.

Úkol pro tebe: Všimni si, kdy se změnila liturgická barva v průběhu tohoto měsíce. Které dvě barvy a období se vystřídali? Napiš nám o tom a připiš, jakým způsobem si doma zpřítomňuješ barvu liturgického období.

DEČKA

Jakým způsobem si doma zpřítomníš barvu liturgické doby? Vlastnoručně si utkejte dečky do modlitebního koutku. Mohou sloužit jako podložka pod svícen nebo křížek.

Na výrobu potřebuješ:

kruh z kartonu o průměru 20 cm, vlnu v liturgických barvách, nůžky.

Postup:

1. Na vnějším okraji kruhu si udělej v pravidelných rozestupech 19 zářezů. Pomocí vlny si udělej osnovu – konec vlny zastrčíš do jednoho zářezu a pokračuješ přesně naproti. Provázek postupně propleteš přes všechny zářezy tak, aby se vytvořila hvězdice.
2. Zbývající vlnou stáhni střed a nastav osnovu tak, aby byla hvězdice pravidelná. Tkát začínej od středu. Vlnu si navíj na malý kartonový kousek a postupně obmotávej přádeno přes paprsky hvězdice tak, aby šlo jednou **nad** a pak zase **pod** ně. Když dojde klubko, navaž si další kus.
3. Když máš již žádanou velikost dečky, paprsky zezadu přestříhni a svaž na uzlík. Poslední paprsek přivaž k vedlejšímu. Přecházející konce prostrč na rubovou stranu dečky.

Obrázkový postup najdeš na www.rebrik.sk.

Máš nějaký oblíbený den? Nebo oblíbené roční období?

Pokud ano, napiš a vybarvi barvou, která se ti hodí k tomuto dnu.

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním mše svaté v Bibli pokračují i v tomto měsíci, a to ve středu 1. a 15. února po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

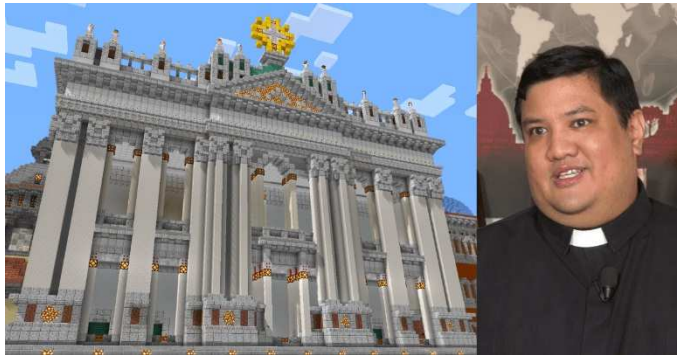
Změna vyhrazena

Věděli jste?

Jste-li příznivcem hry Minecraft, máme pro vás tip na zajímavý server. Jezuitský kněz Robert Ballecer, který byl v minulosti technologickým inženýrem v Silicon Valley, vytvořil vlastní server i pro Vatikán. Jeho cílem bylo otevření serveru pro „netoxickou“ komunitu, kde hráči najdou prostředí, ve kterém nejen projeví svou kreativitu, ale budou mít také možnost budovat přátelství. „Není to o technologii. Dokonce to není ani o hraní. Je to o spojování lidí, kteří mohou své vztahy přenést z virtuálního do reálného světa,“ vysvětlil Robert Ballecer.

Připomeňme, že smysl hry Minecraft spočívá ve stavění či ničení rozličných typů bloků v trojrozměrném prostředí, tvorbě různých herních věcí, boji s protivníky a získávání zdrojů. Vatikánský

server operuje na adrese: minecraft.digitaljesuit.com.

(podle KN)

Něco na závěr...

Dva sněhuláci. První: „Podívej, chumelí.“

Druhý: „To je otrava, ale alespoň nám padají náhradní díly.“

Žena říká muži v opeře: „Tady někdo spí?“

Muž: „A kvůli tomu mne musíš budit?“

Angličan se ptá Čecha: „Po které straně tu jezdíte? Po levé, nebo po pravé straně?“

Čech mu odpoví: „Mezi dírami, kamaráde...“

Je lepší být krásná než chytrá, protože průměrný muž lépe vidí, než myslí.

„Haló, to je policejní stanice? Mám dotaz. Neutekl dneska z blázince nějaký těžký případ? No, proč se ptám... Protože mi dneska někdo za bílého dne unesl moji ženu.“

Po dopravní nehodě přivezli ženu do nemocnice. Když se probrala z bezvědomí, lékař se jí ptá: „Kolik je vám let?“

„Dvacet pět.“

„Sestřičko,“ říká lékař, „napište: Pacientka ztratila paměť.“

Policie hledá muže, který nabízí přes internet na prodej sušičku prádla na solární energii za 800 Kč.

Lidem, kteří si ji objednali, přišla poštou prádelní šňůra.

Manželka hajnému: „Táto, zítra budeme spolu 40 let! Nechceš střelit jelena?“

Hajný: „Copak ten chudák za to může?“

Odvaha: ve tři ráno přijdeš domů opilý. Žena stojí u dveří s koštětem a ty se jí zeptáš: „Zametáš, nebo ještě někam letíš?“

„Dnes se musím snažit,“ povídá koulařský šampion na stadiónu před atletickými závody, „na tribuně bude sedět moje tchýně.“

„Nenamáhej se,“ povídá mu kolega, „tak daleko ani ty nedohodíš...“

Děti na táboře: „Nemám nic proti stezkám odvahy, ale jít mimo dosah wi-fi je už trochu moc...“